

ஸ்ரீ:
மதராஸ் ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபையின்
தமிழ் வெளியிடு தெ. 24.

MADRAS SATHGRANTHA PRAKASANA SABHA
TAMIL PUBLICATION NO. 24.

ஸ்ரீராமா நுஜ பூஷணம்

1. எம்பெருமானுருடைய பெருமைகளைப் பற்றி
அசிய பெரிய பல உபத்யாஸங்கள்.
2. ஆச்சார்யரின்னை அஷ்டாத்யாயி

இவை
ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதீபாதிபயங்கரம்
ஆண்ணந்தராசாரியர்
எழுதியவை.

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸுதாசன அச்சுக்கடத்தில்
அச்சிடப்பட்டது.

விலை 0-12-0

1949

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமானுஜ பூஷணம்

*****

1. ஸ்ரீ பெரும்புதூர் மாமுனிவன் பெருமையநுபவம்

பக்கம் 1-4

2. ஸ்ரீ ராமானுஜன் திருநாமவைபவம் பக்கம் 4-10

3. ஸ்ரீ “ராஜஹம்சம்-ப்ருங்கராஜம்-எதிராஜம் ஈடே” பக்கம்

10-21

4. யதிராஜ சப்ததியும் எம்பெருமானாரும் பக்கம் 21-27

5. மார்கழி நீராட்டமும் - எம்பெருமானாரும் பக்கம் 27-31

6. எம்பெருமானாரும் - திருக்கோட்டியூரும் பக்கம் 31-36

ஸ்ரீ ராமா நு ஜன்

ஸ்ரீ இவஞ்ஞாவி ஸம்பிரதாய நத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[மதாஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசக ஸபையின் வெளியீடு]

ஆதிர்மர்: ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீ: பெரும்பூதூர் மாமுனிவன் பெருமையதுபவம்

சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையில் ஏழ்பாருரூய்ய உதித்தருளின எதிராசருடைய பெருமைக் கடலில் ஒரு சிறு திவலைவளவு இப்போது அதுபவிப்போம்.

"ஆழ்வார்கள் நான்கள் அவதரித்த நாள்களிலும் வாழ்வான நாள் கமக்கு மண்ணுளகே!—ஏழ்பாரு முய்ய வெதிராச ருதித்தருளும் சித்திரையில் செய்மதிருவாதிரை "

என்ற மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை முந்துற அதுகூறித்து, சித்திரையில் திருவாதிரையைச் சிறிது சித்தனை செய்வோம். இந்த கண்ணுளின் சிறப்பை கம் மணவாள மாமுனிகள் நாமே ஒரு சீரிய செய்புனிஞன் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் வெளியிட்டருளியுள்ளார். அது வருமாறு:—

"சக்கரபாகராசரதபாட்ட ப்ரபாகரத்தக்கன்மதம்
சாமிவுற வாதியர் மாங்குலரென்று சதுமறைவாழ்க்திகொள
வெங்கலியின்கனி விதுகமக்கிழையென்று மிகத்தளர் நாள்
மேதினி கஞ்சுமையாறுமெனத் துயர்விட்டு வினக்கியநாள்
மங்கையராளி பாகங்குசமுன்னவர் வாழ்வு முனைத்திகொள்
மன்வரிய தென்னசமகாபுரி மாமரீயற்றமுழவத்திகொள்
செங்கயல்வானிகள்குழ வயலநாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்
சீமானிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நானே "

என்பதாம்.

இப்பாகரத்தின் தாற்பரியத்தைச் சுருங்க வுணரப்போயிங்கு.

எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பவபவ மாய மதத்தவர்கள் இவ்வுலகின் கித்த வேதங்களுக்கு ஏலாத பொருள்களை ஏறிட்டுரைத்துத் தத்துவார்த்தங்களை கோடாயப் புத்தியிருந்தார்கள்; அதனல் வேதங்களும் "கமது கதி இப்படியாயிற்றோ! " என்று

சாவவும் வருத்திக்கிடந்தன. எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைத்து அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடக்கிக்கிட்டன. “நாளைக் காட்டிய வேதம் கனிப்புற்றது” என்று அமுதனாகும்.

அன்றியும், இங்கிலையகில் கலிபுருஷன் தெனொளாகச் செங்கோல் செறுத்திக் கொண்டு தனது பாக்யமமே ஒங்கி வளருமாறு அசாட்சி புரிந்துவந்தான்; அன்னவதும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே “கலியுங் கேடுங் கண்டு கோணியின்!” என்ற மூல வர் மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்த்ததுபோலுமென்று துணிந்து இனி நாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கென்றெயென்று தளர்ச்சி பெய்தத் தொடக்கிக்கிட்டான். “இறத்தது வெங்கலி” என்று அமுதனாகும்.

அன்றியும், பூரிப்போட்டியானவன் ‘ஈர்வம்னறா’ என்று பெயர்பெற்றிருந் தாலும், கண்ணார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன்மீது வாழப்பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சுச்சுருள்போல் சிறிதும் ஆயாமலின்றித் தாங்கி விந்து, தீயவர் ஒருவரிருவர் இருப் பினும் இரும்பு ழட்டை தாக்குவதனுப்போல் மிக மெலித்துகிற்பன். உடையவர் திருவவ தாரத்திற்கு முன்னே கண்ணவர்கள் மிக மெலித்த தீயவர்களே மிக மலித்திருக்கப்பெற்றத னால் பூரிப்போட்டி போதுக்கொன்றுக் கணமளினால் மிகவும் தயருற்றுக் கிடந்தான்; அன்ன வன் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே, ‘இனி இங்கிலையகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அரிவரும் கண்ணவராகவே வாழ்ச்சி பெறுவார்கள்’ என்று கிக்கெனத் துணிந்து இனி கமக்குப்போதுக்கவொண்ணாது பாரம் சிறிதுமீராதென்று தேறித் தயர்விடத் தொடங்கி னன். “பங்கலையோர் தாம் மன்னவந்த கிராமாநுசன்” என்று அமுதனாகும்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் திருவவதரித்து அருமருத்தன்ன ஸ்ரீலலித்திகளை உதகியருளியிருந்தாலும், அவற்றுக்கு ஈர்வதோழுமமான பாக்யம் ஏற்படா மதாம் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமைபாமலுமிருந்ததனால் “கம்முடைய அரிப பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்பட வில்லையே” என்று அவர்களெல்லாரும் களிப் பின்தியே குன்றியிருந்தனர்; எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே “இனி ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதி கார்த்தங்கள் ஒங்கி கிளக்கப்பெறுமாதவால் கமக்கொரு குறைமில்லை; நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதசாகமாகப் பனைக்கும்படிதான பாக்யம் வாய்க்க ஶ்ரீசமயம் வந்திட்டது” என்ற துணிந்து அன்னவர்கள் அனவிவாத ஆனக் மெய்தத் தொடங்கினர். “தென்குருகை வள்ளல் வாட்டயினா வண்டயிற்றறை வாழ்த்தது” என்று அமுதனாகும்.

அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பாயபதத்தில் பாலாஸ்தேவனாக கிறிற்றிருந்து ஏழலாகும் தனிக்கோல் செறுத்தியிருக்குமிருப்பினும், திருப்பாற்கடலில் அடியார்கள் கூக் குால் செகிப்படுமாறு வெள்ளைவெள்ளத்தின் மேலொருபாய்பை மெத்தையாக கிரித்திருந்த அனைகிட்டுப் புறப்பட்டு சாவன கும்பகர்ண கம்ம கொபாலா திகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ்க்கை சாமகிருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதரிய வுயிர்க்குரியோய்ச் காதெவ்கும் பாக்தவையுமிருப்பினும் த்ருப்பி பெருதே கோயில் திருநாலை பெருநாள் கோயில் திருகாரையணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே *பின்னாது வணக்குந் தோதியா ன்கிதி பண்ணியிருத்தம், அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வாரின்னாமையின் அச்சாவதாமும் பயனற்றதாக ஆய்கிட்டதே! என்று வருத்தவேண்டியிருத்தது எம்பெரு

பெரும்பூதர் மாமுனிவன் பெருமையுபவம்

மாணர் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே; இப்பேரியார் இவ்வகிளிற் போத்தவன்றே—“வரவ தேச தசாகுலேஷு அய்யாஹத பாக்ரமா, ராமாநுஜர்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்தநாமபிவர்த்த தம், ராமாநுஜர்ய திவ்யாஜ்ஞா பாதிவாஸா முஸ்வலா, திகந்த வ்யாபிகே பூயாத்நா ஸ்ரீ ஸோகஜிபத்யினி” என்ற கீழேழிபூழி காடெங்கும் போற்றும்படியாக கைவ திவ்ய தேசங் களிதும் அற்புதமான சித்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளிமங்கு மென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் சூறை தீர்த்து மகிழ்த் தொடங்கினர்.

ஆக இங்ஙனம் வேதவேதாந்தங்கள் கனிப்புறவும், கனிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாதா மகிழ்வுறவும், பூருவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான் தானும் இன்புற வும் அமைந்த என்னுள் சித்தினாயிவ் செய்ய திருவாதிரை பொன்றேயாம்.

இத்திரு என்னுளிலே தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமென்றும் பஞ்சாபுதாழ்வார்களின் ப்ரதூர்ப்பாவமென்றும் விஷ்வக்ஷேனருடைய அவதாரமென்றும் இங்ஙனம் பன்வருகப் பெரியோர் பணிப்பர். அற்றந்தாதியில் “அடைபார் கமலத் தலர்மகள் கெழுவன் கையாழி யென்னும் படைபோடு வர்த்தகமும் படர்கண்டும் ஒன் சார்ங்க கிஷ்டம் புடைபார் புரிசங்கமும் இத்தப் பூதவர் காப்பதற்கென்றிடையே இராமா நுசமுனிவாயின கிச்சிவத்தே.” என்றும் பாசுரத்திலும், “ப்ரதயக் கியதேஷு-தேஷண பாவம் ப்ரபுரம்மத் பரிசுஷணே யதீந்தா:; அப்ருதக் ப்ரதிபக்ஷ யம்மயத்தவை: வய்ருதே பஞ்சபிரபுகதர் முாரோ:” என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியிலும் “எம்பெருமானார் பஞ்சாபுதாழ்வார்களின் அவதாரம் என்னும் கிஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. “கிச்சம் த்ராதும் விஷயகியதம் வ்யஞ்ஜிதாநுய்ரநன் ஸந் கிஷ்வக்ஷேனா யதிபதிபூத் வேதாஸாஸ் திரிதண்ட:” என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தி யொன்றில் கிஷ்வக்ஷேனாவதாரமென்னும் கிஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமென்னும் கிஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். அதனை சேஷாவதாரச் சிறப்புபுகிவ் கிரியவுரைத்தோம். அங்கே கண்டு கொள்வது. எம்பெருமானுருடைய பூர்ண கடாசு பாத்ரபூதாய் அவநிறாத்தத் தேவு மற்றறியாதே ஈடுபட்டிருந்த மனாப்ரபுஞ்ஞான கருட வாமன பண்டிதர் பணித்த திவ்ய ஸூரி சரிதமென்னும் மனா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீ ராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்புகுந்தகிடத்து “பெளஜகக் வபுரபநாய சேஷபோகே யத்ருபம் தரிபுவகவந்திதம் ஜகாம” என்று பணித்திருப்பதும், உடையவருடைய அந்தாங்க கிஷயர்களில் ஒருவரான கடுககம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவ க்ரந்தத்தில் “நேதார்த வித்தார்த ஸமர்த்தநாய ப்ரத்ற யார்தாப்ரார்த மதாபநுத்தவைய, கேஷாம்ரக: கேசவய்ஜவ தேவ்யாய் தேஜோகிதி: கச்சிதிஸா கிராலீத்” என்றுன்னதும் முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்தேயங்கள்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் “கல்லார் பாயுயிராயாநுசன்” என்ற எண்பதாம் பாசுரத் தின் விவாக்கிபொனத்தில்—“அகந்த: ப்ரதமம் ரூபம் கர்ஷ்மணந்து தத:பார், பஸப்தான் த்ருதே பந்த கவென ராமாநுஜன் ம்மருத:” என்கிற ஆ ஷுவசகம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இத்த ச்வேகத்தில் “கவென கச்சித் பகிஷ்யதி” என்கிற பாடபாகவும் கடைபடி காண் கிறது. இப்பாடமே பொருத்தமானதென்பர்.

இப்பேராசிரியருடைய ப்ரபாவ கிசேஷக்களைப் பார்க்குமிடத்து, சித்யாருக்தர்க ளனைவரும் இரண்டுவந்து திருவவதரித்தபடியோ! என்றும் சங்கிக்கலாயிருக்கும். அபரிச் தேத்ய ப்ரபாவங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தம்முடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால்

பின்புள்ளாரைவர்க்கும் உஜ்ஜீவகம் தந்தருளியதுபோலவே தமது திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவனம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபதீகரித்துள்ளார்கள். இதைச்சிலர் அதிகபோக்தியென்றுகொண்டாலும் அங்மனம் சிறப்பித்துக் கூறுதற்கு மற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கம் விரம்பியிருந்ததென்று கொள்ளத் தட்டில்லையாவிறது.

எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் தோற்றமே அநுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாதுமமுதமாக உள்ளுத்தோறு முள்ளம் தித்திக்கும், “காணியுமுருப்பொலார்” என்னும் படி யிராகின்ற யதிகளின்படி யன்றியே எம்பெருமானுடைய பரம விசுஷணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸங்கிலேச அமைதியை “காஷாய சோபி கமரீயகிகாசிலேசம் தண்டந்ர யோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபலிதம், உத்யத்திகேசரிப முக்ஷணதூர்தவ புண்டரம் ரூபம் தவாஸ்தி யதிரஜ! ந்ருசோர் மமாக்ரே” என்றும், “உபலிதிரமூர்தவ புண்டரவந்தம் த்ரிஜிகத் புண்யபலம் த்ரிதண்ட ஹஸ்தம், சாணாகதனார்த்தகாஹமீடு கிகயா சேகரிணம் பதம் யதிராம்” என்றும் பூருவர்கள் பரம போக்யமாகப் பேசி யநுபவித்துப்போந்தார்கள்.

இவ்வடிவழகு விஷயமாக இன்சுவையே வடிவெடுத்தென்னலாம்படி எம்பார் அருளிபுள்ள பாகாம்,

“பற்பமெனத்திகழ் பைங்கழலுன்றன் பல்லவமேவிரலும்
பாவனமாயிய பைந்துவசாடை பதிந்தமருங்கழரும்
மூப்புரிதுலொடு முன்னையிலேந்திய முக்கோல்தன்னழரும்
முன்னவர்தத்திடு மொழிகன் கிதைந்திடு முறுவல்லினாவழரும்
கம்பகமேகிழி கருணைபொழிந்திடு கமலக்கண்ணழரும்
காரிகதன்கழல் ரூபயமுடியும் கணந்ரிகைமுடியும்
எப்பொழுதும் எதிராசன்வடிவழ கென்னிதயத்துளதால்
இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதிரே” என்பதாம்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

2. ஸ்ரீ ராமா நுஜன் திருநாமவைபவம்.

உலகுக்கு ஒருவிரான எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களைப்பற்றியோ திவ்ய சரிதையைப்பற்றியோ, அவாது ஸ்ரீ ஸுவத்திகளிலுள்ள விசேஷங்களைப்பற்றியோ எதேனும் மொரு வகையில் அவருடைய ஸம்பந்தமான அநுபவம் கமக்குப் பரம பகித்தியாதலால் இப்போது அவருடைய திருநாமத்தைப் பற்றின சிந்தையிலே இழிகின்றோம்.

இவ்வாசிரியர்க்கு இந்தத் திருநாமம் எதனால் இடப்பட்டதென்று ஆராயுமனவில், முன்னோர்களுடைய தூங்குளிலிருந்து இங்ஙனே அறியலாகிறது;—ஸ்ரீராமா நுஜனென்னுஞ் சொல் ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய தம்பி யென்னும் பொருள்கொண்டது. தசரதாத்மஜனான இராமபிரானுக்கு இனையோனாக அவதரித்த லக்ஷ்மணன் என்றபடி. இவன் இடைகிழிந்திக் கைக்கரியமே போதுபோக்காக இருந்தது போல ஸ்வாமி உபையவரும் கைக்கரியத்தையே பெருஞ் செவ்வமாகக் கொண்டிருக்கப் போகிருரென்பதை அவதார ஸமயத்திலேயே

யோகத்ருஷ்டியினுலித்தவரும் இவர் தமக்கு மாதுவருமான திருமலைச்செயன் டு மாசிரி
பர் இவர்க்கு ஸ்ரீராமாநுஜனைச் சாமகாணஞ் செய்தருளினர்—என்பதாக.

ஸ்ரீ ராமபிரான் கைகேயியின் வாய்மார்த்தநிலையை நிறைவேற்றும் கியாழமாகக்
கானகஞ் செல்லப் புறப்படுமபோது இவையோனான் இவர்க்குமணன் தானும் சிற்ப்பத்தித்தத்
தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டினான். தானும் காட்டுக்கு வர விரும்பி
யது எதற்காகவென்னில்; * பவாமஸ்து ஸஹ வைதேஹயா கிரீ ஸாநுஷ்டம் ஸம்ஸ்யதே, அஹம்
ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச் ச தே * என்பது அப்போது இவ்வினைய பெருமானு
டைய வார்த்தையாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் உலகநிய சிற்றும் ச்லோகம். “தேவரீர்
பிராப்யுபோகூட சித்திபூகூடத்தாழ்வரை முதலானவிலக்களில் இன்புறும் போது அடி
யேன் ஒழிவிக்காமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுகிரகடினாகள் செய்யப்போகிறேன்”
என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. அப்படியே அவ்வினையோன் தன்னுடைய
வாழ்கான் முழுவதையும் அடிமையேனும் அத்தானிச் சேவகஞ் செய்தே கழித்தான்.
அவபோலவே ஸ்வாரி உடையவரும் தம் வாழ்கான் முழுவதையும் தொண்டுபூண்டே கழித்
தருளினவென்பது அவரது தீவ்ய சினைவினும் நிகழ் பேசினதிற்பெற்ற விஷயம். * தென்னாக்
கர் செவ்வம் முற்றும் திருத்திலைத்ததும் மாறணா செய்த தமிழ்மறை வளர்த்ததும் முத
லானவை. ஒப்புயர்வற்ற கைங்கரியங்களன்றோ. ஆக இக்காணம்பற்றியே ஸ்வாரிக்கு
ராமாநுஜனென்றும் திருநாமமிடப்பட்டதென்பது மிகப் பொருத்தம். வக்டிமண முரி
யென்றும் இனையாழ்வா சென்றும் வாழ்க்குவின்ற அவரது திருநாமங்களும் இதனை வற்புறுத்தி
சிற்றும்.

இனி, ராமாநுஜனென்ற திருநாமம் உத்ப்மணனுக்குப்போலவே கண்ணிராணுக்கும்
பொருத்தியதே. ‘பவாமஸ்து தம்ரி’ என்னும் காரணத்தினால் கண்ணிராணை ராமாநுஜ
னென்னக் குறைவில்கை யன்றோ. ஆனதுபற்றியே முகுத்தமால் யென்னும் உலகமறித்த
ஸ்தோத்திரத்தில் “ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரய குரோ! ஹே புண்டரீகாக்ஷி மாம் ஹே கோபீ
ஜகாத பாலய” என்ற ராமாநுஜனென்ற திருநாமத்தினாலேயே கண்ணிரான் அழைக்கப்
பட்டுள்ளான். ஆகவே கண்ணிராணுடையதான அத்தத் திருநாமமே ஸ்வாரி உடைய
வர்க்குச் சாத்தப்பட்டதென்ற கொள்ளுகிற வாயிராவதும் ஒன்றுண்டு. ஸ்ரீகேமரீர்த
தெனிகன் பணித்த யதிராண ஸுபத்திற் “ஸமீதோதய சங்கராதிசர்வ! ஸ்வபலாத் உத்த்ருத
யாதவப்ரகாக! அவரோதிதவாக் ச்ருதோபார்த்தாத் க்ஷ ராமாவாஜஸ் வ! ஏஷ பூய!” என்ற
ச்லோகம் இதற்கு ஆதாரமாக அவதரித்ததாகும்.

கண்ணிராணுக்கும் உடையவர்க்கும் பல படிகளாலும் ஸாய்மமுண்டு. கண்ண
ிரானாகத் தோன்றின பகவான செய்த செயல்களும் ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின
செயல்களும் ஐத்திருக்கையாற ஒற்றுமையாய் கண்டு கிளுகிக்கப்படுகிறது. மேலே
பெருதலுக்காட்டிய சமீதோதய சங்கராதிசர்வ! இப்படியான யதிராணஸுபத்திச்ச்லோக
ரத்னத்தில் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாய்மம் கிலேடையினுள் சிர்வலிக்குப்பட்டு
ளது. அது உடமொழிக்கி வில் ஆழ்த்தவர்கட்கே ஸித்தக்கூடியது. அகதப்பற்றிப் பிரகு
விரியவுகாப்போம்; இப்போது இங்கு காம் கிருபிக்கும் ஒற்றமை சரித்திரப்போக்கில்
ஸம்பத்தப்பா! தாகும். கேண்மின்;—

கண்ணனுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கும் 16 வகையான ஒற்றுமைகள்.

1. கண்ணிரான் திருவவதாஞ் செய்த இடம் நிறைக் கூடம் என்பது உலக
மறித்தது. ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த இடமும் நிறைக்கூடமே. ஸப்படியெனில்; * அயா

ரோடு உயர்விற சென்று அதுவர்தம் பிறவி யஞ்சிறையே * [திருவாய்மொழி 1-3-11]
என்ற சம்பாழ்வார் திருவாக்கின்படி இந்த ஸம்ஸார மண்டலமே ஒரு சிறைக்கூடமன்றோ.
இஃது * இருந்தருமா ஞானமாதவாய் இருள் மலிந்த விடத்தே வந்து பிறத்தார் ஆசாரியர்.
கண்ணனும் * இருள் என் பிறத்த வம்பாள் * என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசாத்தின்
படியும் * வேண்டித் தேவரிக்க—விக்கெய்வாய் வந்து பிறத்தும் * என்ற சம்பாழ்வார்
பாசாத்தின்படியும் இருள்மலிந்த போழ்தன்றோ வந்துபிறத்தது. *

2. கண்ணபிரான் அவதரித்தபோது * ஐரதோஸி தேவதேவே சங்கசக்காதா ! *
என்றிறபடியே சங்கெட்டு சக்காமேதவர் நடக்கையனாகவே சுடர்விளக்கத்தோடு திருவாஸ-
தரித்தான். ஆசாரியர் அவதரிக்கும்போதும் சம்போலியரைப்போலே அழகுதல் அற்றது
தல் செய்யாதே மிக்க ஞான வெள்ளச் சுடர் விளக்கத்தையே காட்டிக்கொண்டு அகிலரும்
வியப்புறமாது அவதரித்தார். கண்ணபிரான் பிறத்த விடம் ஒன்று; இளமையில் வளர்ந்த
விடம் வேறொன்று; பிறகு வளர்ந்தவிடம் மற்றொன்று. (அகாவது) வடமதுரையிலே
பிறத்தது; திருவாய்ப்பாடியிலே இளமையில் வளர்ந்தது; பிறகு முதுமையில் தவாரகை
முதலான விடங்களில் வளர்ந்தது. ஆசாரியரும் பிறத்தது ஸ்ரீ பெரும்பூதாரி; இளமையில்
வளர்ந்தது காஞ்சிபுரில்; பிறகு வளர்ந்தது ஸ்ரீ ரங்கம், திருவாரப்பண்புரம் முதலான விடங்-
களில். [மற்றொரு வகையுமுண்டு.] * திருமந்திரத்திலே பிறந்து தவபத்திலே வளர்ந்தது *
என்றிற சம முன்னோர்களின் முதுமொழியின்படியே திருவட்டாசனா மஹா மந்திரத்தினால்
ஸ்வரூபவுணர்ச்சி பெறுதலாகிற பிறவியைப்பெற்று, தவயம் என்கிற மந்திரத்தின் அநுஸ-
தானத்தையும் அதன்படி அனுட்டானத்தையுமே செவ்வாய்ச்சிவாகக் கொண்குருப்பவ
ரென்க. பிறக்குமி ம் திருமந்தரம்; வளருமிடம் தவயம்—ஆகையாலே இதனால் கண்ண-
னோடு ஒப்புமை.

3. கண்ணபிரான் பிறத்த வயிற்றில் இவனொருவனே பிறக்கவில்லை; * மக்களது
வரைக் கல்லிடை மோத இழந்தவன் தன் வயிற்றில், சிக்கன வந்து பிறந்து மின்று *
[பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-3-1.] என்கிறபடியே மற்றும் பல மக்கள் பிறந்தாருண்டு;
ஆனால் அந்தப் பிள்ளைகளிலும் உலகுக்கு பாடுதொரு உதவியும் கேர்த்ததில்லை; அவர்கள் பிறந்த
தும் இறந்ததமே தெரிபவருகின்றது. இதுபோல, ஆசாரியர் திருவவதரித்த இவ்வளகத்தின்
மற்றும் பல்பேர்களும் ஒக்கப்பிறக்கின்றோர்களெனினும் அவர்களால் உலகுக்கு
வன்மையுமில்லையாயிற்று. அவர்களின் பிறப்பும் இறப்புமேதான் உலகுக்குத் தெரியும்.

4. கண்ணபிரான் வடமதுரையில் நின்றுத் திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளும்போது
“வஸுதேவே வஹக் க்ருஷ்ணம் ஐரதூமாந்ரோதகோ யயேன” என்றும்படி பேராழமான
பெருவெள்ளமும் முழுத்தானவாக வற்றிப்போயிற்றென்று தெரிபவருகிறது. அதுபோல,
ஆசாரியர் சிறிது கஞ்சரிக்கத் தொடங்கும்போதே “பிறகியென்றுக் கடலும் வற்றிப்
பெரும்பதமாகின்றதாய்” என்ற பெரியாழ்வார் திருவாக்கின்படியே ஸம்ஸாரமாகிற
பெருங் கடலும் வற்றத் தொடங்கிற்றென்க.

5. பாசப்பானுன பெருமான் தனது பெருமைகளை பெல்லாம் மறைத்த அடக்கிக்
கொண்டு சிறு பூத்த கெருப்புப்போலேயாகி இடக்கை வலக்கை யறியாத ஆபர்களோடே
கலந்த பழகினான்; அதுபோல ஆசாரியரும் யிருஞானச் சிறுமுழியாய்த் தமது ஞான
சக்திப்பெருமைகளைபெல்லாம் மறைத்தற்கொண்டு அறிவின வளிச்சோடே கலந்த பழகி

விருத்தனர். கண்ணன் இடையர்கனோடுமாத்திரம் கலந்து பழகி விருத்தானல்லன் ; தன்னை கைதக்க வழிபார்த்திருந்த ஆணாபாக்குதிகளோடும் கலந்திருந்து காலங் கழித்தனன். ஆசாரியரும் தம்மை மாபக்கவெண்ணின் பாதலபாகாசர்போல்வாரிடத்திலும் கலந்திருந்து காலங்கழித்ததுண்டே.

6. வளர்த்தருளிடத்தில் தீயபுத்திக் கஞ்சனும் வளர்ப்பட்ட பூதனை தாய்வேஷம் பூண்டுவந்து கஞ்சு திற்பிய முனைபை உண்ணக் கொடுத்திக் கண்ணனைக் கொல்ல முயன்று தானே முடிந்துபோனான். இந்தப் பூதனையில் வாலாற்றைப் பேசுகின்ற தேசிகர் யாத வாப்யதயத்தில் * கம்ஸபாயுத்தா கில காபி மாயா * என்று மாயை யென்கிற சொல்லால் கூறினர். மாயை யென்று மூலபாக்குதிக்குப்பெயர். அது உண்மையில் விஷாப்போன்றதா யிருக்கச் செய்ந்தேயும் தன்னிடத்தில் போக்பதா புத்தியை யுண்புண்ணிக்கொண்டு தன் பக்கலிலே யிடுபடுத்தி கம்போல்வானா முடிக்கப்பார்க்கிறது. இப்படியே ஆசாரியனையும் முடிக்கப் பார்க்கையில் அவனா முடிக்கமாட்டான் அவரது அளவற்ற பெருமையினால் தானே முடிந்து கின்றது.

7. * கன்னச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி * [திருப்பாவை—6] என்றபடி அனாராவேசம் பெற்றவொரு சகடத்தைக் கண்ணன் திருவடிப்பர்சத்தால் கொறுக்கி முறித்து முடித்தனன் என்பது ப்ரஸித்தம். ஆசாரியரும் தமது திருவடி ஸ்பர்சத்தினால் சகடபங்கஞ் செய்தவனே. (எப்படியென்னில்) மூலிடத்திலிருந்து மற்றொருவிடத்திற்குக் கொண்டுபோகும் ஸாதனம் சகா மெனப்படுவது. இங்கிருந்து காம் அப்பால் கொல்லப் பல வழிகளுண்டு ; காகம் கவர்க்கம் முதலானவற்றின் வழிகளிற் கொண்டு செல்லுவது கன்னச் சகடமாகும் ; ஆசாரியருண்டய திருவடி ஸ்பர்சத்தத்தினால் அது தொலைத் தொழிந்ததே யாம். அச்சிராதி மார்க்கமாகிய கல்வழியிற் செல்லும் ஸாதனமே மேம்பட்டுத் தீயவழி களில் செல்லும் ஸாதனம் சிதைத் தொழியுமென்க.

8. கடிற்றினால் கட்டி ஒருவிலே பிணித்துவிடப்பெற்ற கண்ணன் அவ்வுயைபு விழுத்துக்கொண்டு தவழ்த்து இரட்டை மருத மாங்களின் கடுவே யெழுந்தருளியபொழுது அவ்வுயை குறுக்காய் கின்ற இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அந்த இரட்டை மாங்களின்கீழ் முறித்து விழுந்தனவாக யமளார்ணுன பங்க விருத்தார்த்தமுள்ளது. இன்னொரியாதே கின்ற இரட்டை மருத மாங்கல்போல இன்னொரியாத கின்ற கம்மை கலியமனை பலவுண்டு பகவத் சிதையில் காண்காவது அக்யாயத்தில் * த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸரஃ * என்றும், எழுவது அந்தியாயத்தில் * த்வந்த்வமோதேஹ பாரத * என்றும் பதினாந்தாமத்யாயத்தில் * த்வந்த் வைர் விமுக்தாஸ் ஸுக துஃக்கஸம்ஜ்ஞைஃ * என்றும் இப்படிப் பலவிடங்களில் த்வந்துவம் (இரட்டை) என்று பல சொல்லப்பட்டுள்ளன ; இன்பு தன்பு, அறங்கா மமகாரம், காமக்ரோதம், புண்ணிய பரபம்...என்னு மிவையெல்லாம் இரட்டைகளாம். இவையெல் லாம் ஆசாரியர் திருவடி ஸம்பத்தம் பெற்ற வளக்கே இற்றொழிந்தனவென்க.

9. * வைவமேழங் கண்டாள் பின்னை வாயுளே * என்றும் * வாயுள் வைவகங் கண்ட மட கல்லார் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே தண்ணிரான் தனது திருவாயில் ஏழலகங்களையும் அன்பர்களுக்குக் காட்டினன். அதுபோல ஆசாரியரும் 1. ச்ருதிகள், 2. ஸ்மிருதிகள், 3 இதிறாஸங்கள், 4 புராணங்கள் 4 பாஞ்சராத்ரங்கள், 6 ஆழ்வா ருளிக் செயல்கள், 8 ஆசார்ய நியயனலக்திகள் ஆகிய எழையும் தமது திருவாக்கில் அன்பர்கட்குக் காட்டினர்.

10. பழுவையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்தகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்வினியும் கொதிப்படைத்த கீருன்னதாக்கிப் பெருக்கெடு விளைத்த காளியனென்னும் கொடிய காகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினன். இவ்வாறற்றை யாதவாய்புதய காளியத்தில் தேசிகர் கூறுமிடத்து (4-125) ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயலியே உவமை யாகக் காட்டியருளினர். ஐக்கலைவாய் காகமாகிய காளியன் பழுவையாற்றைக் கனக்கிக் கெடுத்தது—விஷவாக்குக்களான புறமதத்தவர்கள் மனம் போலபடியெல்லாம் கூடும் தவருன பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அத்தக் கெடுதலையக் கண்ண பிரான் கீக்கி பழுவையை எல்லாரும் இளிமையாகப் பருகும்படி செய்தது—ஆசாரியர் தவ ருன பொருள்களை கீக்கி கல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபதீப்ய மாக ஆக்கின படியாம். பழுவையின் ஸ்தானத்தில் வேதம்; காளியன் ஸ்தானத்தில் குதர்க்கவாதிகள்; கண்ணன் ஸ்தானத்தில் ஆசாரியர். * தாய்பெரு கீர் பழுவைத் துறை வனை * என்றும்படி பழுவையாறு இடையருத பகவத் ஸம்பந்தத்தை பாடையதாயிருந்தது போல வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை விபதமாக அடைந்தாயிருக்கும்.

காளியன் ஐத்து தலைகளாலும் கஞ்சை யுமிழ்ந்து காசம் கிளைகித்தறபோல புறமதத் தவர்கள், ஐத்துவிதமான துர்வாதங்களாலே காசத்தை கிளைகிக்கின்றனர்; (எப்படி யென் னில்) 1. நர்வானே யில்லையென்னுதல், 2 நர்வான் உண்டெனினும் அவன் அனுமானத் தால் லித்திப்பவனெயன்றி சாஸ்திரத்தால் லித்திப்பவனல்லன் என்னுதல்; 3 சாஸ்திரங் களைக்கொண்டே நர்வானை யங்கீகரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விகாரமும் இல்லை யென்னுதல் 4. நர்வான் ஒருவனே யென்பதில்லை, பல நர்வார்கள் உண்டென்னுதல், 5. மிபஞ்சமேயில்லை—ஈர்வார் குன்யார் என்னுதல் ஆக இப்படிப்பட்ட ஸுலபையான அபார்த்தங்களினால் புறமதத்தவர்கள் வேதங்களைக்கெடுக்க, அத்தக் கெடுதல்களை ஆசாரியர் போக்கியருளினர். காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடிவிட்டு எடையர் புரிந்தாப் போலவே * காவலிட்டுழிதருகின்றோம் மமன் தமர் தலைகண்மிதே * (திருமாயை—1) என்ற கணக்கிலே கூத்தாடப் பெறுதலுக்கான்க.

11. குதிரை வடிவங்கொண்டு மஹாபயங்கானாகவந்த கேசி யென்னு மனாயனைக் கண்ணபிரான் தொலைத்தருளினன்; அதுபோல உம்போயிரியர் *இத்தீயியாணி ஹயாகாஹா:* என்ற உபலிஷத்தின்படியே குதிரைகளாகச் சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களின் வலியை யாட்க்கி ழிதேத்திரியாய் * காமாதிதோஷஹ மாத்மபதாச்சிராஹம்* என்றும் * மதகருதனைக் க கல்சயத்தே யதீச்சவரஸம்சாயா:* என்றும் சொல்லும்படி வாழ்த்தவர்.

12. கம்மனாள் எவப்பட்ட அசூரர்களில் ஓகான் விளாமரத்தின் வடிவமாய், தன் கீழே கண்ணன் வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்து சிற்கவும், மற்றோ ரகான் கண்ணனை முட்டிக் கொல்லும்போருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு சிற்க வும் இயற்றையறித்த கண்ணபிரான் “விளகின்காய் கன்றினால் விழுத்தவனே” “கன்று கொண்டு விளக்கவியைத்த” என்கிறபடியே கன்றைச்சுழற்றி விளகின்மீதெறித்த இரண் டையும் ஒருசேரமுடித்தருளினன் என்ற வாயாறு முன்னைக்கொண்டே முன்னைக் கண்கின்ற படியைக் காட்டுகின்றது. இதுபோலவே எல்லா ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் புறமதங்களைக் கண்டிக் குயிடத்து அவை பரம்பரையாதங்களைவிருக்கும்படியை கண்டு விழுத்ததுக்காட்டி அவை களைக்கொண்டே அவற்றை மறுத்தொழிப்பவர்.

13. இடைபர்கள் வழங்கப்படி இத்திரனுக்குப் பூஜை செய்யப் பற்பன் வண்டிகளால் கோமம், கங்கும், கொம்பம், காய்கறிகளும் செகரிப்பதைக்கண்டு கண்ணன் அப்புகளையினைத் தையும் கோவர்த்தனபுகைக்கே இடுதற்படி கட்டினாரிடுத் தானே ஒரு தேவதா ருபய் கொண்டு அவற்றை நூற்றும் அமுதசெய்தான், இத்திரன் பதிக்கோ பத்தினுள் பேசுங்களை எய்க் கடுரமான கல்மழைகை ஏழுகள் பெய்கிக்க, அதனால் யார்த்தும் யாதொரு திக்கும் கோரிடாதபடி கண்ணன் அர்ப்புகளையே குழாடாக வெடுத்துப்பிடித்து கின்றனன் என்பது ப்ரஸித்தமனை மூலத் தேவதாந்தரத்திற்கு வழிபாடு செய்கதைப் பொருத தன்மையும் அந்த வழிபாடுகளையெல்லாம் நானே ஏற்றுக்கொள்ளுந்தன்மையும், அதனால் எதிர் என்ன திக்கு செய்ய சிவந்தகாலம் அதற்குப் பிந்தியாகத் தீங்கிழைக்க நினைவாத பெருந்தகவும், தன்னையடுத்தவர்களைத் தான் எகித்துக்கொண்டு சிற்றனுமாய்க் கிஷயங்கள் இகிவிதிதராஸத் திக் கிடைத்தின்றன. *மரத்தும் பறந்தொழுகாத்* என்னிருக்குபாசிரியர் தேவதாந்தை பலனத்தவர் திர்தும் ஸஹிபார். *திருவினலாத் தேவனாத தேறேன்மின் தேவு* என்று துணிந்து யாசித்தெப்பர். *ஸாகஷாத் காராயனோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் ததும், மக்காநுத் தாதே லோகாத் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணியா* என்று* தேவவாடைப் பிராணர் காராநுநவாகி யத்து* என்று சொல்லுகிறபடியே எப்பெருமானே ஆசார்யனாக வந்து பிறத்ததற்குத் தூதனைகளைல்லாம் ஆசார்யனுக்கே கோரும். *புறநாடுசெய்தவர்க்கப்பக்கம் பெருமையும் க்ருமையும் கிரிப்பும் உகப்பும் உபகாஸம்நுதியும் காக்கவேறும்* [ஸ்ரீவசனபூஷணம் 305] என்னருப்பவர் ஆசார்யரைகையாலே தீங்கிழைப்பார் திறத்தினும் நிதிகாகத் தீங்கிழைக்க நினைவார். பெருமையில் சின்று கண்ணன் காததருவினதுபோல *அலிவேகி காதத் தீங்குகே பஹுதா வுத்ததருக்கவர்விணி-பவதுர்த்திகே* [ஸ்தோத்ரமந்தர்-49] என்னப்பட்ட பெருமையில் சின்று (அதாவது, ஸர்ணாத் தயர்ப் பெருமையில்சின் னும்) காததருவினர்- கண்ணன் ஏழுகள் காத்தனன். ஆசிரியர் காப்பது எதெழ் பிறவிற்கும்.

14. கண்ணன் எப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொன்றதற்காக, அவனது தந்தை கயங்கல்குமாராகக் குறித்தபடி அணுராவேசம்பெற்ற எழு எழுதகலை வாய்படவில்லி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்ட னன். நம் பரமசாரியர் "எட்டி ஸ்ரீயாய் மூன்று கட்டாரிதர்ப்பொரு மங்கன ஸகிதம் பேரலே திருமந்தார்" [முமுக்ஷுப்படி 113] என்கிற படியே திருமந்தாராகிற திருமங்கலிவந்தை கோதற்களுக்காக் காடி கிணாரம் நடத்து ஸகலரு அய்வமாக, காமம், குரோதம், லோபம், மோதம் மதம் மாத்ஸர்யம் அணுலைய என்னிற எழு கிரோதிகளையும் தொகித்தருவினர்.

15. கண்ணன் இரண்டு மல்லர்களை மடித்ததுபோல ஆசிரியர் *தீர்ப்பென்றிவை கொழுகல் மாய்த்து* என்கிறபடியே அஹங்கார மாகாங்களை அடியாறுத்தவர். கண்ணன் குலவையா பிடமென்றித மதமனைவை முடித்தாப்போலே *மதக்களிறுத்தினை, செரி நிதி யாமல் பசுக்கிரிது* என்கிற பெய்களையார் பாகாத்தின்படியே மதகள்ளுகை இத்திரியத் தின் துஷ்டத்தன்மையையாத் தொடுத்தவர். கண்ணன் மாலகாரி திருமாவளைகக் கொழ்க் தருளி அவர் தந்த பூவைப்பெற்று உகத்ததுபோல நம் ஆசிரியர் *அஹம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் பஷ்பரித்தீய சிகாஹம், ஸர்வபூதயா புஷ்பம் ஸஹா புஷ்பம் விசேஷத்: ச்ஞானம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாகம் புஷ்பம் தஸதவச, ஸாத்யமஷ்டலிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகாம் பவேத்* என்னப்பட்ட வண்பகர் பூவையும் கிஷ்பர்சகப்பக்களிலே செழித்து வளாக் காணப்பெற்றுக் களித்தமையற்கு.

16. கண்ணிரால் கம்ஸ சிகபால கௌரவ பர்ப்ருதிகளை முடித்துப் பஞ்ச பாண்டி-
காதிகளை வாழ்வித்ததுபோலவும் பாண்டசார்யர் * தற்குச் சமணரும் சாக்கியப் பிப்பயகலாழை
சாஞ்சலி போன் சொற்கற்ற ரோம்பரும் சூனியவாதரும் கான்மனையும சிறகக் குதம்பு
செய்சேரும் மாண்டனிலென்னும்படியாக * காட்டிய ரீசர் சமவங்கிலை மான்சித்து அர்த்த
பஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளக்கச்செய்தனர். இவ்வளவு மற்ரும
பலவுங் காண்க.

எம்பெருமான் திருவடிகளை காண்க.

3. “ ராஜஹம்ஸம்-புருங்கராஜம்-யதிராஜம் ஈடு ”.

மணவாளமாறாளிகள் உதிராஜயிம்சநிலில் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் எம்பெருமானு-
டதுரை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் அருளிச்செய்துள்ளார். * பூரீங்கராஜசபுளும்புஜாராஜ
ஹம்ஸம் என்றும் * பூரீமத்பராங்குசபதாம்பஜப்ருங்கராஜம் என்றும். (அதாவது) பூரீங்கராஜ
ஹம்ஸம் திருவடித்தாமரைகளிலே ராஜஹம்ஸப்பயிதப்பவர்; நம்மாழ்வாருடைய திருவடித்
தாமரைகளிலே கிரந்த வண்டாக இருப்பவர் என்று கூறுகிறது. எம்பெருமானார் * தென்
னத்தியூர் கழலினைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளன் * [இராமாதுச தூற்றத்தாதி—31] என்கிற
படியே தேவப் பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே போன்பு பூண்டவார்த்தும் பூரீங்கராஜ
ஹம்ஸம் விசேஷமடாபதம் செய்தருளப்பெற்றுத் தென் திருவாய்க்கம் சென்று செர்ந்து * யாவச்
சார்பாதம் அதனைவ பூரீங்கரே ஸாகுமாஸ்வ * [இவ்ஷடம் கிழங்குலாள் இத்தத் திருவாய்க்கம்
பெரிய கோவிலிலேயே இனிது வாழக்கடலிர் - சாளுகதிகதம் - 13.] என்று திருவாய்க்கம்
செல்லுரால் அதுகாணிக்கப்பட்டு எம்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்தின் கீழேயே
இனிது வாழ்த்தபடியினால் பூரீங்கராஜ சாளும்புஜ ராஜஹம்ஸம் என்றருளிச் செய்வாரிற்று
இயி பூரீமத் பராங்குச பதாம்பஜப்ருங்கராஜம் என்ற விசேஷணத்தினால் - ஸ்வாமி நம்மாழ்வா-
ரது திருவடித்தாமரைகளிலே வண்டிபோல் படித்திருப்பவரென்றாக.

ஆகலிப்படி ஸ்வாமிடைய ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் கூறலானிருந்து தேவனின்
ஸ்வாமியினது சின பெருமைகளை ஸ்வாமிதேசார்த்தாதுபவம்புருளியானே வெளியிடுகிறோ
மிக்து. ஆழ்வார்கள் தமது நியம்பர்பத்தங்களிலே அன்னங்களைப் வண்டுகளையும் தூதுவிடு
கதாக அருளிச்செய்யவதுண்டே; அங்கு எம்பெருமானார் போய்வாரான மதுரகார்பர்களையே
தூது விடுவதாக உல்லாசைப் பொருளானதையாலே அதைத் திருவுள்ளப்பற்றி ஸ்வாமிடையமிக்கு
அன்னமாகவும் வண்டாகவும்ருளிச் செய்வது மிகப்பொருத்தம். அன்னத்தின் படிசனும்
வண்டின் படிசனும் ஸ்வாமி பக்களிலே உருபிக்கப்படுகிறபடியைக் காண்க:—

ஹம்ஸத்திற்குள்ள தன்மைகள் ஸ்வாமி பக்களிலே சூறையத்திருக்கின்றன. எங்
வனோ யென்னில்; (1.) நீரையும் பரளையும் கலந்துவைத்தால் அகற்றைப் முரிக்கவல்லமை
புடையது ஹம்ஸம் என்று பிரமாணங்களினால்கின்றேரும்; * ஹம்ஸோ யதா தகீரமீவ அம்பு
மித்ரம் * என்பது முதலான வாசகங்கள் காண்க. இதனால் ஹம்ஸமானது ஸாராணாகிலேகத்
தில் மிகுந்த வல்லமையுடையது என்பது தேறும். ஸ்வாமிதாமும் * அஸாரமல்பணார்த்த
ச ஸாரம் ஸாரதம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதம் சாஸ்திரே * என்றபடி ஸாராணாகிச்யா
யிருந்த சாஸ்திரங்களிலே அஸாரமாயும் அபாஸாரமாபுறன்னயற்றைய வெடுத்துத்தள்ளி யிக
வும் ஸாரமாணவற்றையே வகங்கொண்டவர். பாழ்பயதங்க்கையார் குத்தும்படி மதக்களையும்
கொடுத்து பூரீமத்வேதமார்க்கம் கிண்டி சபகசார்ய உபாயலேதார்த்தம்வர்த்தக ப்ரவிணார

பெருந்தருளியிருந்து அந்நம்பார்த்தங்களில் பற்றிவந்தவர்களைத் தள்ளி அந்தரங்கமான அர்த்தங்களைக் கொண்டருளினார் என்பது இங்கு விவகரிதம்.

அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஒன்று இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்;—

திருவாய்மொழி விவாக்கியானத்தில் பல சிடங்களில் எம்பெருமானுருடைய கிரவாணமென்று கிண்குணமான அர்த்தங்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று கேண்மின்; * உபசரணபுரங்கலம் * என்கிற முதற்பாட்டின் பிற்படியில் துயரறுகடாடி என்னுள்ளகிட திற்கு - "அடியார்த்தருடைய துக்கங்களைப்பெல்லாம் அறுக்கிற [அதாவது போக்கடிக்கிற] திருவடி." என்று எம்பெருமானுர்க்கு முன்புள்ள ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களாகவும், எம்பெருமானார் அப்ப யன்றிர்க்கே [அதாவது, துயரறுக்குஞ் சுடாடி யென்று கொள்ளாமல்] 'துயரஹம் சுடாடி' யென்றுகொண்டு தனக்குண்டான துயரைத் தான் தளிர்த்துக்கொள்ளுந் திருவடியென்று பொருளருளிச்செய்ததாகவும் விவாக்கியான முன்னது. பூருவர்கன்பணித்த அர்த்தத்திற்காட்டி லும் ஸ்வாரிபணித்த அர்த்தத்தில் என்ன கிறப்பு? என்பதை ஆராய்ந்து அறியவேண்டும். எம்பெருமான் அடியார்கள் படுத்தயரைத் தீர்க்கிருமென்பது இதிலாஸபூரணமாகியதேயன்றி அகந்தமே; அது மறுக்கத்தக்கதன்று. எம்பெருமானார் அதைத் தள்ளி வேறு பொருள் பணித்ததானது அப்பொருள் அமைப்பதம் என்கிற திருவுள்ளத்திலுள்ளது; அதற்காட்டிலும் மிகுந்த ஸ்வாஸ்யப்பெற்று நெஞ்சை வருக்குப்படியான அர்த்தம் இது என்பதே ஸ்வாஸ்யின் திருவுள்ளம். அடியவர்கள் துய ருதுவகாலத்தில் எம்பெருமான் தானும் துயருற்றிருப்பதாக இதிலாஸங்களிலுள்ளிருக்கிறதும் துயருறுவது என்பது தோயருணமாயிற்றே; ஸமந்த கல்யாண குணத்தாகலால் எம்பெருமா னிடத்தில் இந்த தோயருணமிருப்பதாக இசையலாமோ யென்று சங்கிப்பாருடைய சங்கை யைப் போக்கிக்கொண்டே வாய்மீது பகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தில் அபேதயா காண்டத்தில் சகாதது ஐனங்கள் இராமசொல்லைய திருக்குணங்களைப் புகழ்க்கு க.அவதாக இட்ட ஸந்தர்ப்பத்தில் *பஹுவோ ருப கல்யாண குண: புத்ராஸ்ய ஸந்தி தே* என்று திருக்கல்யாண குணங்களைப்போ தங்கள் தசாத சக்காவர்த்தமிடம் எடுத்துக் கூறப்போவதாக பாதிரைஞ் செய்வதை முன்னம் காட்டியிட்டு, மேலே *வ்யஸகேஷ: மமதுஷ்யானாம் ப்ருசம்பவதிது* கிதி* என்று [மலிதர்கள் துயருறுமிடத்து இராமசொந்தான் மிகமிகத் துயருதுவதாகச்] சொல்லி இவையொரு கல்யாண குணமாக காட்டிவைத்தார். அடியார்கள் படுத்தயரை அறுக்கின் றுன்பகவான் என்பது இருக்காட்டில் அல்வடியார்கள் துயர் நிரும்வரையில் தானும் துயருற் றவருகவேயிருந்து அவர்கள் துயர்ந்த பிறகே தானும் துயர்ந்தவருகளை என்னுமிப் பொருள் பகவத்குணதுயராலிகர்களுடைய நெஞ்சைவருக்குமாறால் இச்சிறந்த பொருளை எம்பெருமானார் திருவுள்ளப்பற்றினான்க. இத்திருக்குணத்தை வாய்மீதுபகவான் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஓட்டத்திலின்று, பல சிடங்களிலும் முதலிக்கிறபடி காணீர்: *கலிஷிர்ப ச லங்காயாம் ராகுஷேஸந்தாய் விபீஷணம், க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ லிஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ* (ஸம்ஸோதபரா-165.) என்ற ச்லோகத்தில் லிஜ்வர: என்கிறபதம் விரிவானது; விபீஷணம் வான் துயர்தீர்த்து முடிசூழ்மவரையில் பெருமான் தாம் துயருற்றிருந்ததாகவும் அவனை முடி சூட்டியே தாம் துயர்தீர்ப்பெற்றதாகவும் என்று விளக்குகின்றதன்றோ லிஜ்வர: என்னு மிப்பதம். இப்படிப்பட்ட னாரப்பொருள்களை கிவெகித்து வெளிவிடுவதனால் ஸ்வாரி றும்மெல்லாத்தருந்தவர்.

கீ. இன்னமும், சாந்தோக்வ உபலிஷத்தின் ஐகச்சுதின் உபாக்கியானமென்று உத்பாட்டியாசின்றது. ஐகச்சுதிலென்கிற சுஷத்தியன் மிக்க பொருள்செய்வம் படைத்தவ

எனையாவே அன்னதானம் நூதலியன ஸ்ரீசேஷமாகச் செய்து கொண்டுநூத்தான். ஆனால் அவனுக்குப் பரமமஜ்ஞானமென்பது தெரிது மின்னாபலிநூத்து பல்ல பல்லாகிடு கொன்றிது இரண்டு மடல்களில் அவனிடத்திலே இரக்கக்கொண்டு இவனுக்குப் பரமமஜ்ஞானத்தை வண்டாக்கவேண்டுமென்றெண்ணி இரண்டு நூம்மாநுநிகளாய் அவன்மேலே பறத்துக்கொண்டு போனகாலில் பல்ல மென்கிற நூம்மைப் பல்லாகிடு கொன்றிது நூம்மாநுதப்பார்த்தது. "நூத ச்ருதிய நூயாபுலின் மேலே கீழல் பாசதாபு கலாதகனிப்போ" என்று சொல்லிற்று. அது கேட்ட அந்த நூம்மை, "இவன்மேல் கீழல் பட்டானென்ன? அதனுலென்ன கெடுதல்? இவன் ஸர்க்கலையுட்போல் பரமமஜ்ஞானியா என்ன? ஞானநீதஞ்ஞானவிலை நாய் கொள்கிக்க வேணுமோ?" என்று அவ்ஜ்ஞானமாகச் சொல்லிற்று. அவதக்கேட்ட ஸர்க்ருதி தக்கக்கொண்டவரும் அந்த ஸர்க்கலையுட்போலச் சென்று அநுவர்த்தித்து பரம்பலிதையைய உபதேசிக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்து அவரிடத்தின் உபதேசம் பெற்றானென்பது அக் உபாக்கியானத்தின் ஸாரம். இக்கலையின்படி பரமமஜ்ஞான பார்ப்பதற்கு நூம்மைப் பிராகமானதுபோல வம்பெருமானார் தரவும் அதற்குப் பிராகர் என்பது அநியத்தக்கது. "பரமமஜ்ஞானசாஸ்திரம் போர்க்கொல்லாம் ஆரியர்கள் கூறுமென்று பேசினவாப்பதற்கா நின்" என்று உபதேச மத்தினமாலையினுனிச் செய்தபடி ஸ்வாமி கியமனம் தந்தருளா விடின் இக்கலையில் பரமமஜ்ஞானபாசாதத்திற்கு வழியெல்லையாமலேறு.

3. எம்பெருமான் வேதகாந்திரங்களை ஸெலிடத் திருமுன்னர்பற்றியபோது நூம்மாநுபத்தைப் பரிக்காவித்தருளினதாக சாஸ்தாக்களினுலறிவிடுறும்; "அன்னமாய் நூல் பவத்தான்" என்று "அன்னமதாயிருத்து அங்கு அநுதுகாத்த" என்று ஆழ்வார்களு மருளிச் செய்கிறார்கள். சாஸ்திரோபதேசத்திற்கு நூம்மாநுநீருத்தல் அவசியமாயின்படி உபதேச சாஸ்தாங்களை உபதேசித்தவர்களில் தலைவான எம்பெருமானுடைய நூம்மையென்றது பொருத்தமே.

4. நூம்மாநுநூலாய் இயக்கைச் சொல்லுதவர்கள் * உபதேசி ரதீம் நூம்மா நூலித் கந்தயாம்பலி * என்கருர்கள்; அதாவது நூம்மை ஒருகாலும் சேற்று நீரில் கால் பொருந்தாதென்றபடி. அப்படியேயன்றே எம்பெருமானார் படிபடும். திருவிருத்தத்தின் முடிவு பாகுத்தில் "அழக்தார் சிறப்பாம் சொல்லவருவினை மரய கன்னிகற்றன்னை சொல்க்கிவந்தே" என்று இந்த ஸம்ஸாரகலமே சேற்றுநிலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; இதில் காள்பொருந்தாதவர்களில் தலைவாசலிற்று எம்பெருமானார்.

5. திங்கு தேசங்களை வநுண்க்கும்போது ஆழ்வார்கள் அவ்ளம் மாதர்களின் கடைமையப் பின்சென்று காப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்; * பெடைபோடன்னம் பெய்களை வார்தம் பின் சென்று கடைபோடியாவி * என்று திருவக்கையாழ்வார் திருவறைமுற்ப்பதிக மொன்றில் கூறுவனது காண்க. ஸ்வாமிதாரும் * அன்னவடைமயல்க்காநா பிரசாடியி னுடைய கடைமையப் பின் செல்பவர். (அதாவது) சோட்டியின் கடையாவது நாதை; சேதகர்களைக் குறித்து எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாய் பெறு பெறுவிப்பதே பிராட்டியி னுடைய முக்கியமான கடக்கையாகும். அதை ஸ்வாமிதாரும் அதுகரிக்கையாவதுதாரும் அப்படியே எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாய் இன்றிருக்கும் நம்போக்கார்க்குப் பெறு பெறுவித்ததேயாம். இன்னவையத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகள் நயானதிவகத்தில் "உக்தியா தாஞ்ஜய விபேஷண வக்யயா தே ப்ரத்யாயய வக்யமணமுநீர் பவதா விதீர்ணம், ச்ருத்தவ லாம்" என்றச்சொகத்தினுடும், மணவாளமாநுனிகள் யதிராஜ விம்கதியில் * காலந்த

யேய்.....தேசமஸ் ஸ ஏவ ஹி பதீக்தா பவத்சீதாநாம் * என்றக்கோகத்தினதும் வெளி
பட்டருளிமுற்கள். அகற்றன் வியாக்கியானங்களினை விசியயுரைத்தோம், கண்டு கொள்
வது. பொதுவாகவே ஆசார்யர்களின் புதுஷகாரமில்லாமல் எர்பெருமான் பெறுதா
மாட்டானென்பதை * தத்தே ரங்கி கிலுமபி பதம் தேசிகாதேச காக்கி * (பாஸதிகே)
என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினால் கண்டெட்டாக வருவிச்செய்தார். எர்பெருமானுக்கு இது
விசேஷ நிரூபணமென்றுணர்க.

இங்ஙனே மற்றும் பலகணையான பொருத்தங்களும் உய்த்துணர்க.

இனி " ஸ்ரீமத் பராக்குச பதார்புந ப்ருங்கராலம் " என்று வண்டாக வருவிச்
செய்ததின் பொருத்தங்களை கிரூபிப்போம்.

1. வண்டு மதுவரத மென்று பேர்பெற்றிருக்கும். சேன்தவிர வேறென்றதக்
கொள்ளாது என்றுபடி. அதபொல, * உளக்குணிக்திருக்குமடியவர்களுள்ளத்துணறிய
தேன் * என்றும் * தேலை கண்பாக்கி கன்னையமுதை * என்றும் * வணக்குத் தேனே
பாடுவ கன்னையே உழுதே * என்றும் பல விடங்களினால் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்
பெருமானையே விரும்பி மதற்கொன்றைக் கண்ணெடுத்தம். பாடாமல் பகவத்புபவத்தையே
விதமாய்க் கொண்டிருந்தவர் எர்பெருமானார்.

2. * வண்டினங்கள் காமங்களினைபாடுப * என்று சூலசேகராழ்வாரும், * யாழி
வினா வண்டினங்கள் ஆளம் னைய்கும் * என்று பெரியாழ்வாரும், * வரிவண்டுதேதென
வென்றினைபாடுப * என்று திருமண்கையாழ்வாரும் இப்படி மற்றும் பலரும் பணித்தபடியே
யாழிவினைச பிபாண்ட இதைகளைப் பாடுவவையே இயல்வாகவுண பதார்புநிற்கும் வண்டு;
வகாவிதாழும் * யாழிவினை வேதத்தியல் * என்னார் பாடலாரிவர் * வண்ணப்பட்ட திரு
வாய்பொழி முதலிய தியம்பரபந்தங்களின் காணத்தையே போதபிபாக்காகவுண யாயிருந்
தவர். " தமிழ் மறைகளையிலும் மொய்ப்பால் வளர்த்த இதந்தாய் இராமாநாதன் "
" பண்டருமாறன் பகந்தமிழானந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெண்களிராமாநாதருளி
வேழம் " என்றவைகாண்க.

3. வண்டு ஸடமொழியில் சஞ்சரீக மென்று பேர்பெற்றிருக்கும்; ஓரிடத்தின்
சங்கியாத; மதுவுன்னமிர பெருங்கும் பறந்து திரிபாத. அதபொல் வகாமிதாரும் * ஸ்ரீரங்கம்
கரிகைலமஞ்ஞகிரிம் தாரிவழியாநீ ஸிம்ஹாசனலள ஸ்ரீகாமம் புருஷோத்தமஞ் ச பதீகாரா
யணம் னாகிசம், ஸ்ரீமத்தலாஸதீ பாயாக மதுராவோத்யா கயா; புங்கம் ஸாலக்ராமகிரிம்
கிஷோவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி: * என்கிறபடியே * பதிவேபாஸித்தொழுந்தொண்டர்
களில் தலைவாரிருந்தார்.

4. வண்டு எந்த வாய்பதனை எங்குச செல்லவேறுமென்று வினத்ததும் தட்டித்
தடங்களின்றியே புதுத்து வடுக்கும்; வண்ணிதிகில், கர்ப்பக்குறங்கள் னுள்ளும் எர்பெரு
மான் திருமுடியிலுந் தாராளமாகப் புகக்காணுகின்றோம். அதபொல, * மின்னிட்ட சடை
யாணும் பிரமதுமித்தி னுந் தன்னிட்டுப் புகலிய * என்னுற்படி திருவாசல்களினே னேவா
பாடானவர்கள் விதைத்து தலை துணைக்கவொண்ணுதாபடி. கெருக்க, * மண்ணிய தென்னாய்
காழி மரமலை மற்றுமுவந்திடுகள் * என்னுற்படி யவதரித்தருளின எம்பெருமானார்
கையில் திருமலை பெருமாஸ்கோகில் முதலான எந்த திய்யதேசங்களினும் தடையும

சங்ககவுபொன்று மீன்றிக்கே அதிகாரச் செல்வத்துடனே உண்ணே புருந்து ஏழிளில் கால
பெய்லா முளாய் மண்ணி வழுவிவாயடிமை செய்து வாழ்ந்தவர் காண்மின்.

5. வண்டு சோலைகளிலேயே சுழலமிதிர்; எம்பெருமானுர்தாமும் * ஆராமத்
சூழ்த்தவாங்கம் * கிந்து பூ மலிழுந்திருவேங்கம் * கிளையாற்பொழில் லைக்கடம் * என்
னம்படியாகச் சோலைகளிக்கு தலக்களிலேயே சுழலமிட்டவர். இப்படி மத்தும் பல
பொருத்தங்களும் காண்க.

எம்பெருமானுர் திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ:

“பெரும்பூதார் மாமுலிக்குப் பின்னாள் வாழியே.”

சாதி நகாமும் சன்கரிசு எங்கும் அதுகாந்திக்கப்பட்டு வருகின்ற ஆண்டான் வாழித்
திருமாதத்தில் “பெரும்பூதார் மாமுலிக்குப் பின்னாள் வாழியே” கண்டுகிடைத்தது.
இதனும் பெரியாழ்வார் திருமகனாரான குடிக்கொடுத்த காச்சியார் எம்பெருமானுர்க்குத்
திருத்தங்கையாடென்று தெரியவருகின்றது. பெரியாழ்வாருடைய காலத்திற்கும் எம்பெரு
மானுர் காலத்திற்கும் இடையே வயங்கலிலே காலவ்யவநாகழன்வதென்பதை உலகமறியும்.
ஆண்டானுக்குப் பின் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் கடத்திறகு அவதரித்தவான எம்பெ
ருமானுர் அவ்வாண்டாளுக்குத் திருத்தமையனாக வரப்படியாக முடியும்? வங்கிற் சங்கை
ஊம்பாநாய இஹாஸகிசேஷ மரியாதவர்கள்குத் தோன்றக் கூடியது. அங்கிதிஹாஸ
மறித்தவர்களுக்கு இந்த சங்கை தோன்ற சிபாயிப்பீசு, அங்கிதிஹாஸத்தை இங்குச் சந்தக்
மாக வகைகின்றோம்:—

எம்பெருமானுர் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் உபயகேதார்த்த காந்த காலகேதாரம்
கிர்வழித்தருளுகின்ற காள்ளை காச்சியார் திருமொழி காலகேதாரம் உடலாசிரிக், அதில் * காற்
தமும் பொழில் மாலிருந்து சோலை கட்டுக்கு வாய், தாறுதலாகில் வெண்ணெய் வாய்கெடுத்த
பாசிலவத்தேன், தாறு தடாசிலைத்த அக்காச வடிவில் சொன்னேன், எதுதிருவடையான்
இன்று வந்திலை கொன்றுக் கொண்டு * [11-6.] என்கிற பாசுரத்தின் பொருளை
விவரித்தருளுகையில் “திருமாலிருந்து சோலைபழகர்க்கு தாறு தடாசிலைத்த வெண்ணெயர்
அக்காசவடிவிலும் வாய்ப்பிடுக்க ஆண்டான் மகோத்தித்தார் பாசாய் பாடினான்; அதை நாம்
அதுபாடா வாய்வளையிலாக சிறைவேற்றிவைப்போம்” என்று கோத்தடியிலேயே நுழிச் செய்து
உடனே ஸகல நிஷ்பர்க்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மதுரைக் கொழந்தருளி அங்கே ஸர்ப்பாய்
ககிசர் சேகரித்துக் கொண்டு திருமாலிருந்து சோலைக்கொழந்தருளிப் பாசாய்ப்படியே சிறை
வேற்றிவைத்து அழகருடைய பொருளைப் பெற்றாங்கிழந்த, அங்குரின்தும் ஸ்ரீ கிங்கியுத்
தாரிலே ஆண்டா லையும் மங்கனாசா னனஞ் செய்தருவதாகத் திருவள்ளம்பற்றி அங்கேற
வெழுந்தருளி ஸன்னிதிக்ருள் செல்வாக்கையில் ஆண்டான் ஆனந்தம் பூரித்து அச்சகாவதா
ஸமாதியைக் காத்து வநிகொண்டு வந்து “எம் வண்ணமோ நீ” என்று சோதிவாய்
திருந்தருளிச் செய்த ஆத்தழவியருளினான். தான் மகோத்தித்து வாகிகமாகச் சொல்லி
வைத்ததை வ்யாயி ஸாஷாத்தாக சிறைவேற்றிவைத்தாடியினால், தங்கை மகோத்தித்ததைத்
தமையனார் சிறைவேற்றிவைக்கிற கணக்கிலே யானதாகக் கொண்டு ஆண்டான் இங்ஙனம்

கூறியது மிகவும் பொருத்தமானது. அன்றுமுதலாக எம்பெருமானுக்கு அண்ணன் என்ற பாலித்தீழர் ஆண்டாளுக்குப் * பெரும்புதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானென்ற பாலித்தீயுமுண்டாயிற்று.

இவ்விஷயம் ஆண்டாளுடைய அருளிச்செயலாலும் கண்டு காட்டப்படுகின்றது. திருப் பாசவயிலும் காச்சியார் திருமொழியிலும் பல பாசாங்களில் ஆண்டான் எம்பெருமானு றுடைய பெருமைகளை உள்வாழ்ந்தபொருள்வகையில் ஆச்சரியமாக வெளியிட்டருளியிருக் கின்றமைகளைக் காணலாம். மேலே விவரித்த இதிராணவிசேஷத்தினால் ஆண்டான் எம்பெருமானுக்குப் பின்னானானது ஆய்விட்டாலும் உண்மையில் தெரிவிக்கும் முன்னே அவ தரித்திருந்து, எம்பெருமானுடைய விஷயமொன்றையும் அறியாதிருந்தவனான ஆண்டா ளு டைய திருவாக்கில் மிகவும் பிற்பட்டவரான காவலியிலுடைய விஷயங்கள் எப்படி வாழ்ந டும்? இது அம்பாவிதமாக இவ்விஷயம்; ஏதோ அந்நிலைசத்தினால் ஏறிட்டுச் சொல்லுகிற தாக இருக்குமெனவந்தது உண்மையாய் ஆண்டான் திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசினதாக விருக் றுமே? என்று சிலர் சங்கடங்கட்கூடும். இதற்கு இன்னு அத்தமான பரிந்துராவிக் கின்றோம். அறிகின்றனான அமக்குர் அறிகிற தெந்த பெரியார்க்குமுள்ள தெடுவாசியை மறக்கலாகாது; இவ்வு லேந்து நடந்த விஷயங்களைக் கூட காற் உண்மையுயர்ந்த உணர்வு சக்தியற்றவர்களுக்கிருக்கின்றோம். அந்நூலுமும் அகவதாந்தநூலும் அந்சபமும் மறப்புமே லாபவெடுத்திருக்கிற கால்கு இது அறநூலும். அறிகின்றிந்த முன்னோர்களையும் உண்மைய் பேசலவே கிணைத்துவிட்டவாறா? அந்நித்தியங்களான விஷயங்களையும் பஞ்சாயதாண்டு கருத்துப்படுத்தி கருப்போருர் விஷயங்களையும் கைவிட்டுக் கொடுத்த கவிபாகக் கண்டறிந்து கூறுவாற்றல் திரம்பியவர்களன்றோ ஆண்டான் பேசுவார். இதனை பவ்யுதிமதமாகக் உத்தராம சரித காலகத்தில் * லெளதிகாநாம் ஹி ஸாநாநாம் அந்நாம் லாகநுலாத்ததே, ரிஷீணாம் புராநாநாம் வாசம் அத்தோதுநாவதி * என்கிற ச்சேகததினால் தென்பவனாத தார். [இதன் கருத்தாவது—எதாவதொரு விஷயம் நடந்துவிட்டதேயானால் அப்படி நடந்ததைச் சொல்ல வல்லவர்கள் லெளதிக ஸாநாக்கன்; மறந்நிகல்பர்களான முன்னோர் கள் தங்கள் வாக்கினால் எது சொல்லிவைத்தாலும் அது நிற்காவிடத்தில் அப்படியே நடந்து திரு மென்பதாம்.] முராரி மஹாகவியும் அசர்க்காக்கவ கா கத்தில் * நூலாகமய த்ருஷ்டிபாத ப்ரமுஷித காலாத்வ விபாகரணேஷு, லிஷயேஷு லைஷ்டிகாநாம் ஸர்வபதீந மதி: க்ரமதே * என்று சொல்லிவைத்தார். இவ்வுத்தரஷ்டிப்பாசவ முன்னவர்களின் புத்தியானது வந்த தேசத்தினால் வந்த காசத்தினால் நடக்கக் கூடிய எப்படியப்பட்ட விஷயங்களையும் காவலிக்க வல்லது—என்பது இந்த ச்சேகததின் தாற்பரியம். இவற்றைக் கொல்லும் கிராமக ஆனவத்தானானச் செய்த ஸ்ரீ ஸூக்தி ச்சகம்—* விதயச் ச வைதிகாஸ் த்வநீய கம்ரீ மகேஷ ஸாரீண: * என்பது. இந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியின் அரிய பெரிய பொருளை விவாக்கியானல் கவிற் கண்டி கொள்க. ஆகவே, நிற்காவிடக்கவையான விஷயங்கள் முன்னமே ஆன் டாளுக்கு எப்படி தெரியும்? என்கிற சங்கடக்கு அவதாச லேசுமுரிக்கை போன்க.

இனி பாக்ருத விஷயத்தில் சொல்லுவோம்: ஆண்டான் திருப்பாசவயில் பாசாந் தேராலும் தம் அண்ணான எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பொழிந்திருக்கின்றமை காமேண விளியுக்கு அந்நாமல் வெளியிடப்பட்டுவரும். இப்போது காண்கவது ப கா லான * ஆழிமலாழக்கண்ணு * என்கிற பாசாத்லத வெடுத்துக்கொண்டு சிவபணம் செப்புகிறோம்.

இப்பாகைய் மார்வழி கோடப் போன்பு கோற்கப் புருத்த ஆய்க்கென் மனதத் தெய்வத்தை கோக்கி மனது பெய்யக் கட்டின விவதாக அமைக்கப்பட்டது. இது மேனெழுந்த பொருள். ஏனென்னில்; முதற்பாட்டிய் "கோடப் போதயிர் போதயிடுனு கோனெழுதி" என்று அழைத்தவர்களுக்கு மேய்யாக கோடப் போதயிடு உத்தேசம்மாந் இவர்களைக் காணக்கடி ஒரு பொய்கைக் காண்குஞ் சென்றிருக்க வேண்டாமல்லவா? அப்படி ஒரு கீர்த்தியுஞ் சென்றதாகக் காண்கின்றியே; என்னாந் திண்டு கண்ணிரா னுடைய என்னிதானத்திற்குச் சென்று விதய கைக்காய்த்தை வேண்டி அவ்வளவேநி தங்கள் கோன்பு தடுக்கட்டினதாகக்கூறி முடித்திருப்பதால் * கோடப் போதயிர் * என்றதும் * காண்குறும் மார்வழி கோட உலகினில் பெய்திடாய் * என்றதும் அப்பாபதேசமாகவே சொல்லப்பட்டதாம். இவற்றின் தாற்பரியம் அதுவன்று, உள்நாறையொருன் வேததான் என்று அளித்த விண்ணிக்கத் தட்டினி, பெரியவாக்காய்கின்றி முதலான முதலாசாரியர்கள் உள்ளுறை பொருளைக் குறுகுள வாய்ப்பண்ணியே கேட்டுணர் வேதமென்கிற நெய்யுள்ளத்தினுள் பெரும்பாலும் அரைத் தொடர்புகே மேனெழுந்த பொருளையே இனிதாய்ப்படுத்தி விவாக்கியாலித் தருவியுள்ளார்கள். காழும் அப்படி மறைத்து கைக்க முடியாமல், குறிப்பள்ள ஆன்குக்களுக்கு குகியோடு வெளியிடப் பார்த்தவாகிறது. ஸ்ரீராமாயணம் கதைப்பொக்கில் ஒருவிதமான பொருளைக் கொண்டதாயிருக்கச் செய்தேயும் அங்கல்ப வாய்ப்போதயத்தில் தேசிகள் * தப்போதகே தடுத்திராக..... * இப்பாதி க்வேகத்தினுள் கிறத்தொரு ததவார்த்தத்தை உள்ளுறை பொருளாகக் கூறிவிருக்கிறான்றோ. அதனொன்றே காய் கதைப் பொக்கான பொருளைத் தள்ளிவிடுவதென்கியே. கதைப்பொருளையே மானசமாக அதுபயித்து தத்துவப்பொருளை உதன்பமாக அதுபயிக்கிறோம். அதுபோலவே இத்திருப்பாவையிலும் இன்னொருவகையான அதுபவமும் வ்யாபாரமும. * ஆழி மறைக்கண்ணு * என்கிற இப்பாகாத்தினுள் எம்பெருமானுரை விசிற்து, தேவரீர் உபய வேதார்த்தப் பவர்த்தகாசால் கொண்டி விந்து பொய்ய உபய வேதார்த்தப் பொருள்களையும் வாகனோகோபுத்தினமாய்ப்படிவாக்கிக் வேணுமென்று சொர்த்திப்பதோ கியமிப்பதோ செய்யப்படுகிறதென்று உணர்க. இதற்குச் சார்பான விவரணம் காணீர்;—

[ஆழிமறைக் கண்ணு:—] ஆழிமறைக்கு அண்ணா! என்று கிரித்துக்கொள்க. பெரும்புதர் மாறாவிக்குப் பின்னாலான ஆண்டாய் தனது திருக்களையதனை அண்ணுவென்று விளக்கப்பார்ப்பதே கான்றோ. ஆழிமறைக்கு அண்ணா! * ஒன்றும் கைகரீவேல்—உலகில் மனதவானது அதுகலமாகவுப் காணப்படுகிறது. விதிவலமாகவுப் காணப்படுகிறது. அதுபோல இன்னொருவகையான மறை வேதார்த்த ஆய்க்கெனும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. விதிவலமான மறைவை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்துள்ளார்; அதுகலமான மறைவைத் திருக்கச்செய்யிகளும் காத்தாழ்வாரும் கூறியுள்ளார்கள். என்னென வெள்ளில்; ஆளவந்தார் விதோதா உதனத்தில் (49) * அவிவேக கார்த்திரிப்புகே பறையா னுத்தது; க்கவரீவினி, பகவத் பலதூர்த்தே * என்று அருளிச் செய்தது விதிவலமான மறைவைப் பற்றி. [அவிவேகமாகிற மப்பமுடி இருக்கிடுகின்ற திணைகளைமுடையதும் பவகிறதாக இடை கிடாமல் பெருகுகின்ற துக்கங்களி வர்வித்துக் கொன்றருப்பதுமான எம்மாரயாகிற வர்ஷாகாஷத்தில் தாம் எருக்கி விழுவதாகக் கூறியுள்ளார்.], இனி அதுகலமான மறைவைப்பற்றித் திருக்கச்செய்யிகளின் தேவாராஷ்டகத்தில் * தேவாரா தபாணிநோ தேவ தேவ ஜகத்பதே, த்லதிகுணஸுதாணிந்து வீசி விசேஷபதிகரை, காநுண்ய மாருதாரீதை: தீதேவியிஷிந்த மாய் * என்று கூறினார். இதனை பகவத் உடாஷாய்முத வர்ஷதானகனைச்

சொன்னபடி. கூத்தாழ்வாரும் வாதாடஸ்தவத்தில் *தூபந்தாமியதவாகல தவம்பமாகம்..... லஸ்தீச! திருஷ்ட்யம்ருத வ்ருஷ்டிபிராபஜேது. * என்ற சீலோகத்தினும் அந்த அனுகூல வ்ருஷ்டியையே அருளிச் செய்துள்ளார். ஆக இங்ஙனம் கிஸுபிக்கப்பட்டவற்றில் இவ்வுகூலமான ஸம்ஸாரதம்க வ்ருஷ்டியைப் போக்கி அதுகூலமான பகவத்கூடாகதாங்குத வ்ருஷ்டியைப் பெறுகிக்கும் விஷயத்தில் ஏம் அன்னமான உடையவகே! நீர் நன்றாகக் கை கொடுக்கவேண்டும் என்றபடி.

ஒன்றும் கைகரவேல் = ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கை கொடுக்கவேண்டும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் கை கொடுக்கவேண்டும் என்றதாக ஸ்பஷ்டமாய்க் தெரிகிறது. *ஞானம்கை தர* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த கவகங்கிலையும் * மக்காக் உத்தாரதே லோகாக் காரூண்யாத் சாஸ்த்ர பாணிகா * என்று நூறாடிகள் கூறின கணகன்களையும் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கை கொடுப்பது ஸதாஜம்; ஸர்வேச்வரனுக்கு இவர்கை கொடுக்கவேண்டது என! யன்னில்; இதை தேசிகன் உதிர்வானந்தரில் வெகு அழகாக அருளிச் செய்கிறார்களின்:—(க்லோ 38) *குத்ருஷ்டி துலாபமுதே கீபதத் பர்ப்ரஜாமண: கரக்ரஹ விசக்ஷினோ லயதி லக்ஷமனேயம் முநி: * என்றார். குத்ருஷ்டிகள் மாயக்கோளாலான்கள் பண்ணினவாதே அகற்றாதுப் பரிதாரிக்க வள்ளர் ஆநயில்லாமையாலே ஏம்பெருமான் அத:பாதாஸத்திலே விழுத்திட்டானும்; அப்படிப்பட்டவகே! கை தூக்கிப் பிடித் தெரித்தவாகத் எம்பெருமானார். ஆகவே, ஸம்ஸாரிகளுக்குப்போல ஸர்வேச்வரனுக்கும் கை கொடுத்தவர் ஸ்வாமி-என்னத்தட்டிவகே.

ஆழிமனழக்கண்ணு! என்றது—மனமுமைக் கண்ணிலேபுண்டவகே! என்றபடியாமாம். *ஆஹ்லா த கீத கேத்ராம்பு: * என்றும், *கண் பொன்னிப் போரது போவ்ருக் கண் லாசீர் கொண்டு அங்கங்கோயில் திருமுற்றம் செலு செய் தொண்டர்* என்று கொண் டுகதபடியே பகவத்குலச் சேஷ்டதங்களை நீனைந்து கண்ணும் கண்ணிருமாரிருப்பவகே! என்றபடி. அன்றிக்வே, ஆழிமனழக்கண்ணு! என்றது மனமுத்தெய்வமே! [அதாவது மேகமே!] என்றதேயாய் *குணந்திகழ் கொண்டல் இராமா லாசன்* என்ற மற்றந்தாதிப் பாகாப் படியே உகைமறிந்த மேகமான ஏம்பெருமானுரைச் சொன்னதாகவுமாம். இவ்வாண்டா னே காச்சியார் திருவொழியின் சேனத்திராராக அமைத்தருள்ள *கிண்ணில மேலாப்பு லிரித்தாந்நிபாஸ் மேகங்கன்* என்ற பதிகத்திலே ஏம்பெருமானுரைமே! மேகமாக கிளித்த தாய் கிகவும் பெருத்தபாக உத்ததாய் கிளிக்கப் போகிறோமாதவாக இங்கு மேகமே! என் மனமுப்பதாக வைத்து உரை செய்வதிதும் குறையிலே, எனினும் “ஆழிமனழக்கு அண்ணு!” என்று பிளித்து அண்ணாராக உரைப்பதே இந்த விபரஸத்திற்கு உரிக்கியாகும்.

அண்ணு! நீ ஒன்றும் கைகரவேல் = உயக்கு முற்றம்! ஆனவந்தர் முதலான ஆசாரி யர்கள் பலரும் * ஞானவழியாய் உபதேசித்தார் நமசினை * என்கிறபடியே தங்களுடைய ஞானதார்யத்தை மறைத்துப்போந்தார்கள்; நீர் அப்படி மறைத்திடாது *வாவினாசரின் னருளால் பாருவல்லா ஸாதுடையோர்க் கொண்டு ஆரியாகான் கூறு மென்று பேசு வரப்பறுத்தார் பின் *என்னுற்படியாக உர்முடைய ஞானதார்யத்தை காடுகாரும் நன்கரிய கிணங்கச்செய்வக்கடலிர்.

ஆழியன் பக்கு முகத்து கொடு = ஆழியாகது ஸமூகார். * நிர்மத்திய ச்ருதிஸாகராத் * என்னப்பட்ட ஸாமொழி வேதக்கடலென்ன, * நமம்கலாம் த்ரானிட வேத ஸாகரம் * என்னப்பட்ட தமிழ்வேதக்கடலென்ன-ஆகிய உபய வேதக் கடலென்னுள் அவகாமித்து

பாழியந்தோளுடைப் பற்பாபன் கையிலாழிபோல்மின்னி வலம்புரிபோல் நின்ற திரீது = இதனாலும் அவதாரமாய்மை வலிதெமாசிறகு. இராமரதாசு நூற்றந்தரதிகில் (33) * அடையார்காலத்தலர்மகள் கெழுவன் கையாழி யென்னும் படைபோடு * வலம்புரி பாகாததினாலும், உதிராஜஸப்ததிகில் * பூவியநு கிடைதெழி * தீசுமாவாடி—பாதயந் கியிதெழி * தீசுமாவாடி * என்ற சீலாகத்திற் * வலம்புரியுநாடிராய—வெவர—வாசகம்—வலம்புரி பஞ்சகோடிதநர் முராரே * என்றதனாலும் ஸ்வாமி பஞ்சாபுதாழ்வார் களின் திருவலதாபுதர் என்பதும் பேசப்பட்டிருக்கையாலே அங்ஙனமும் இங்குத் தெரி விக்கப்பட்டதாகிறது, மேலே காட்டிய நூற்றந்தரதிகில் பாகாதில் “கையாழி யென்னும் படைபோடு” என்று திருவாழியை முன்னே சொல்லி “படைவார்புரிசங்கமும்” என்று திருச்சங்கை முடிசிலே சொல்லிவிருக்கிறபடிக்குச் சொ இங்கும் பாதவாழாராயததானே “கையிலாழிபோல் வலம்புரி போல்” என்று அருளிச் செப்பப்பட்ட தென்று கொள்க.

இதற்கு மற்றொருபடியாகவும் கருத்துரைக்கலாம்; திருவாழியாழ்வான் கிரோதி களுள்ளவிடமெங்குஞ் சென்று விராபரிந்து * காரீவிப்பேலாஷ * (ஸுதர்சன சதகம்) என்பது முதலான சீலாகங்களிலும், * தீபுவகிகைக்காரகளைக் கிழக்கிருந்து கிளராமே ஆழி விடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பன் * என்பது முதலான பாகாத்களிலும் சொல்லு கிறபடியே கிரோதி கிராமங்களைப் பண்ணிகருவதுபோல ஸ்வாமிதாமஸ் பாயுண்டசாலாக னைந் பெளத்தமாயாகாதி பாய்ருதிகளான பாதவ களும் குத்துஷிகளனுமுள்ளவிடக்களி வெங்குமெழுந்தருளிக் கொடிய தர்க்கசாய்விட்டு வென்று வந்தபடியவாச் சொல்லுகின்ற தாக. * அருளார்திருச் சக்கரத்தால் அகவ்விசும்பும் கிள்ளும் இதனார்கினை கேடச் சொங் கொள் நடையுதிர் * (திருவிருத்தம்) என்றிறபடியே திருவாழியாழ்வான் உபய விஞ்ஞி கிராமங்களுவிருப்பதுபோல ஸ்வாமிதாமஸ் “உபய விஞ்ஞிநையுதிர் தம் கையிலேயுடையவர்” என்பதே பொருளாக “உடையவர்” என்று திருநாமம் பெற்றிருக்கும் பரிசும் இங்கு அதுணக்கிக்கத் தகது.

வலம்புரி போல் நின்றது அதிரீந்து = பாதப் போர்த் தொடக்கத்தில் * படை போர் புக்கு முழங்குமப் பாஞ்சு சன்னியார் * என்றபடியே சங்கு முழங்க, அங்ஙனமேகேட்ட எதிரின் வாலும் * ஸு தோஷோ தார்த்தநாஷ்டாணும் ஸ்ருதயாநி வ்யதாரபத் * என்ற படியே குடன் குழுவிச் செத்தது போல ஸ்வாமிவின் திருமிடற்றேனா கெட்டவாதே கதற்கர்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் சாழ்சனா போலன் சொல்கற்ற கோம்பறும் சூரியவாதரும் நான்சுறையும் நிற்கக் குறுப்பு செய் சீதரும் மாண்டனராதலால் இப்பெரு னாமையத் தெரிவிக்கின்ற தென்க. அன்றியும் * உண்பவ சேரலில் உலகனத்தான் வாய முநம், கண்பவை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தனத்தே * என்று இவ்வாண்டான் தாமே அருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்தை ஒரு கொடிப் பொழுதும் விட்டு அகலாதேவிருக்க அறாச முன்றிகளின்கும் வங்கு போனே * தீவகை நு லலாயகெந் லலா லலெடிவம் வது வாலுமீரகாத கெடுதலா பூரிமெ லலவலாலு—தவ யம் அர்த்தநா ஸந்தாரகே ஸதா ஸகா வலம் கக்கா வாலர் சரீரபாதா அத்வை பூரிங்கே ஸு—கமால்வ * என்று திருவாங்கச் செல்வனுருடைய திருவருள் பெற்று அப்பெருமான் பரிசுததிகிலேயே இணைபிரிந்திருந்து தாயவமுடைய பருகிப்பருகி மகிழ்த்தவர் தம் ஸ்வாமி—வன்பது யிங்குத் தெரிவிக்கப் பட்டதாகும்.

தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சாமழைபோல் பெய்திடாய், வளழப் பெய்திடாய் = என்று திராவிட சாஸ்திரத்தமரகக் கொள்ளலெனும். பெய்யும் மழைவிருது நன்மையார் வினைவ துண்டு, தீமைபும் வினைவதுண்டு. சிலர்க்கு நன்மையாகும், சிலர்க்குத் தீமையாகும். * தீவயி

வரிஷதி பரீஜய ஸர்வே பல்லவீ தா ந்ருமா; அஸ்மாக மர்க்க வ்ருஷாணும் பூர்வ பத்னேஷு மம்
 சப: * என்பது ப்ரகித்காமான ஸபாஷிதம். * தீர்க்கத்தது எருக்கிலிப்பழகிலே போல் விழ்
 வேலை * என்று ஆண்டாந்தரணயருளிச் செய்தான். அதிபோக ஸ்வாரிதின் திவ்ய பூர்
 ஸாக்கி கர்ஷங்கனாலே காழ்த்து போகாருமுண்டு. மகய்க்து போகாருமுண்டு. * கர்ஷாநைக்
 காட்டிய வேதம் களிப்பற்றது தென் குருகககின்னல் வாட்டிலாவண்டிழ் பதையகாழ்ச்
 தது * என்று அமுதனூர்பணித்தபடியே உபயகேதங்களுர் தத்பரீஷைர்களும் காழ்த்து போக;
 * காட்டிய தீர்ச்சமயங்கள் மாண்டன * என்கிறபடியே புகியறமாகிவின்ற புத்தொகி
 சமணமென்றார் பாறியொழிந்தனவன்றோ. சார்ங்கபூசைத்தசாமணயாலது அமர
 ராஷஸர்களை அடியதுத் தொழித்ததுபோல * அக்காசார் போல்வாரான பாற்பயசூந்நுஷி
 களை ஸ்வாரியின் பூர் ஸாக்கியர்ஷார் மாய்த் தொழித்தது. * தம் த்ருஷ்டீவா சத்ருவந்தாயம் *
 என்றவுடனே * மஹர்ஷீணும் ஸாகாவஹும் * என்றப்போலே கிரோதிகள் ழுழிந்தான்
 கல்வார்கள் வாழ்ப்பாப்தமாமனகாலே இங்கும் அவ்வாண்டுத் தெரிவிக்கப்பட்டது. பூர்
 பாஷ்ய ப்ரவசமுசத்தாலே கிரோதிபிவாழும் பகவத் விஷய ப்ரவசமுசத்தாலே ஆர்ரித
 னமுஷிவசமும் செய்துகொண்டு ழுழிந்தருளியிருந்தமை தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

[சார்ங்கமுதைத்தகாமழை] சாமணயாலது சார்ங்ககிலீனில் நின்றும் நோன்றுவது
 இயல்பு. ப்ரகிருதத்தின்புள்ளே பெருத்துக்காட்டிய * அனடயார் கமலப்பகாட்டியே
 ஸ்வாரிதாலே சார்ங்க கிலீனாகக் கூறப் பட்டா ரென்றுமளர்க. அந்த நூற்றந்தாதிப்
 பாசரத்திம் * ஸுண்கார்ங்குகிலிலும் * என்கிற சொல்லால் ஸ்வாரியே சார்ங்க கிலீனாகச்
 சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையதயத் தக்கது. அன்றிக்கே, * தன்மகச் சார்ங்கமதுவே
 போல் புருவவப் பழகய * என்று ஆண்டான் தாமே ஆருளிச் செய்திருக்கையாலே
 சார்ங்கமென்றது புருவமென்றபடி. புருவமுதைத்த சாமணயாலது—ஸ்வாரிதம் ஆழ்வா
 னுண்டான் போல்வானா கோக்கிப் புருவம் தெரித்தாமிட்டான் உடனே அவர்கள் சாமண
 போன்ற வாதங்களைச் செய்து நிற்பார்களே, அதைச் சொன்னபடியாகவுமாம்.

உலகிலில் வாழப் பெய்திடாய்— * உலகமென்பது உயர்க்குதொர்மாட்டே * என்பது
 தமிழர்வழக்காதலால், உயர்க்கது அதிகாரிகளை வாழச் செய்தருளிலென்று மென்றபடி.
 [தாழாதே பெய்திடாய்] வககாலத்தினே ஆயிரக்கணக்கான தர்வாதிகள் பிடைத்தாலும் நின்
 வாய்துயிறவாங்கலே ஸ்வாரிதம். * கொண் ஸ்ரீயவனன்மை பேரார்ஞுணத் தெமபிரார
 னுடன் அவ்வெழிவ்மையின் சொரவனார் கிதைப்பது அப்போதொருகினை செய்தே *
 என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசாரும் இங்கே அதுசுத்திக்கத்தரும்.

கால்களும் மகிழ்ந்து மார்கழிநீராட— த்ருப்பாகவரில் மார்கழி நீராட்டமென்று கூறு
 வதற்கு உன்னுறை பொருள் இதகெளிர்; ஸ மொழியினுள்ள மார்க்கசீர்ஷம் என்ற
 சொல்வே தமிழில் மார்கழியென விகாப்பட்டது. ம்ருகசீஷ கஷத்திரமும் மென்கெளி
 திதியும் கூடிவரும் மாலம் மர்க்கசீர்ஷமெனப்படும். இது உலகமறிந்த வெளிப்படை யான
 அர்த்தம். அந்தாய்கமரன அர்த்தம் எது வெண்ணில்; மார்க்க—கீரஷம் என்று பிரிப்பதிலே
 லோக்கு. மார்க்கம்—வழி; அதாவது உபாயமென்றபடி. சிர்க்காவது தலை, உபாயங்
 களில் தலையானது எதுவே அதவே மார்க்கசீர்ஷமென்றதாயிற்று. பூர்வசபூஷணதில்ல
 கான்மர்த்தின் ஆசார்யாபிமாகமே உபாயங்களில் தலைபாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதவே
 மார்க்கசீர்ஷமாகி, அச்சொல்லின் கிதைவாய் மார்கழியெனப்பட்டது. மார்க்கசீர்ஷாலக
 தருமே மார்கழிநீராட்டம். ஆசார்யாபிமாகமென்கிற குறித்த உபாயத்தை கால்கள் கடைப்
 பிடித்த மகிழ்த்த வாழும்படியாகவும் அண்ணலே! ஆருள்செய்யவேணும் என்றதாயிற்று.

ஆண்டான் அடுத்த பிரபந்தமாகிய காச்சியார் திருமொழியில் *கொல்லியாக்கியை
மூங்குந்திட்ட குமாருர் சொல்லும் பொய்யானால், காணும்பிறந்தமை பொய்யன்றே* என்ற
பாசுரத்தினாலும், * கண்ணென் தோழி ! காக்கையினை மம்பார், செல்வர் பெரியர், நிறமானி
டவர் நாம் செய்குதென், சிவ்விபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை, வங்ஸபரிசுவருவிப்ப
மேன் அது காண்டுமே * என்றபாசுரத்தினாலும் உபாயங்களில் தலைவான அபாயமாகிய
ஆசார்யாபிராணத்திலேயே தனக்கு விஷமடபுள்ள தென்பதை ம்பஞ் பாசகக் கூறியிருக்கை
யாலே * காங்கனும் மார்தழி ரீராட * என்றதற்கும் * மரக்கழித தீங்கன் தீராடப் போதுவித் *
என்றதற்கும் இதுவே உன்னுறை பொருளானும். மேலே யெடுத்தக் காட்டிய ஆண்டான்
பாசுரங்களில் முத்திய பாசுரத்தில் * காணும் பிறந்தமை பொய்யன்றே * என்றதன் உட்
கருத்தைப் பெரியார் பக்கம் பணிந்து கெட்ட நிறுது. ... ..

ஸ்ரீ:

யதிராஜ ஸப்ததிரும் எம்பெருமானும்

ஸ்ரீமத்திகமாத மதாரதேசிகன் அருளிச்செய்த யதிராஜ ஸப்ததிரும் முதல் ஐந்து
க்ஷேரகங்கள் குறுபாய்ப்பாறுபவததில் சென்றன. 1. பெரிய பெருமான், 2. பெரிய
பொட்டியார், 3. ஸேனை முதலியார், 4. மர்மாழ்வார், 5. ஸ்ரீமகாதமுனிகள்,
6. மயங்கொண்டார், 7. மணக்கால் மங்கி, 8. ஆளவந்தார், 9. பெரியமங்கி.—
ஆக, இப்படி குறுபாய்ப்பாறுபவம் செய்து தலைக்கட்டிய சேன * பரனாமம் லக்ஷ்மணமுனி: *
என்கிற ச்வேரகம் முகலாக எம்பெருமானுடைய குறுபுபவத்திலே இடங்கியுள்ளார்.
மேற்குறித்த ஆர்ப்பச் ச்வேரகத்தில் லக்ஷ்மணமுனி என்று ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை வ்ய
பதேசிக்கப்படுகிறது. ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜர் என்னுந் திருநாமம், தகாதாம்மனுன
ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியாகிய இளைய பெருமானைக் குறிக்கொண்டதாமென்று கிளக்கப்பட்ட
தாயிற்று. ராமாநுஜர் என்கிற திருநாமம், 'சொம்பெர் கழலடிச் செவ்வா பகதேவா !'
என்னப்பட்ட மய்யுததலோ என்னும் பலராமனுடைய தம்பியான கண்ணையு
சொல்லக்கூ ல தென்பது முகுத்த மலையில் * ஹேராமாநுஜ ஹே ஜகத்தாயகுரோ ஹேபண்டர்
காகு * என்கிற அம்பலிதலான ச்வேரகத்திலுள் அமைந்து மறித்ததேயாம். ஆகவே ஸ்வா
மிக்கு அமைந்த ராமாநுஜர் என்றும் திருநாமம் கண்ணசேனைக் குறிக்கொண்டதாகவும்
கொள்வதற்கு இடமிருப்பதால், கண்ணசேனாநுக்கும் ஸ்ரீ ராமாநுஜர்க்கு முன்ன ஒற்றுமையை
முன்பொரு வ்யாஸத்தில் நாம் பறித்து வசகமாக கிளரித்து விருத்திருக்கின்றோம். அது,
ரரிதாப்போக்கில் உன்னுறை பொருள்வகை யென்கிற ஸ்வாபதேசார்த்த முகையின் கிருதிக்
கப்பட்ட ஸாயம். வேதாந்த தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததிரும் சப்த ச்வேரக வாக்யினால்
கிருதித்ததுளின் ஸாயம் கண்டி கிவரிக்கப்படுகிறது. அந்த ச்வேரகம் வருமாறு:—

" சம்தோதய சங்கராதி கர்வ' ஸ்வபலாத் உத்தநுதயாதவப்ரகாச : "

அவரோபிதவார் க்ருதோபார்த்தாந் க்ரு ராமாவஜஸு ஸ ஷ பூய : "

இந்த ச்வேரகத்தில் முன்ன லகைகளினால் கண்ணசேனாநுக்கும் எம்பெருமானுக்கும்
ஸாயம், யடிக்ஷி ஸ்லுபார்க்கு மிகவும் மலிக்கக்கூடிய ச்வேரகஸங்கா மாயாத
யினால் [சிலேடை யணியில்] அருளிச்செய்யப்படுகிறது. பல பொருள்படச் சொல்லு

வது ச்வேஷம் [சிலேஷம்] எனப்படும். அது அபங்க ச்வேஷ கொண்டும் அபங்க ச்வேஷ கொண்டும் இருவகைப்படும். பதங்களை யொழுத்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டாமல் காணர்த்த பதங்களைப் பிழைப் பல பொருள்களைப் பொறுகிறபதானது அபங்க ச்வேஷ மெனப் படும். அப்படியல்லாமல், பதங்களை யொழுத்துப் பல பொருள்கொள்ளுமாறு ப்ரேயசுயம் செய்வதானது ஸபங்க ச்வேஷ மெனப்படும். இப்போது ஸபேஷத்துக்கொண்ட * சமீதோதய * என்னும் யஜுரூ ஸப்ததி ச்வேசாக தோத்திக் ஸுதலிலிங்க பாதங்களில் அபங்க ச்வேஷம் ; மூன்றாவது பாதத்திற் பாதம் ஸபங்க ச்வேஷம்.

இனி, ச்வேசாதத்தின் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது.

[1. சமீதோதய சங்கராதி கர்வ:]

இது கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். 'சங்கரன் முதலானாளுடைய செருக்கை யடக்கினவர்' என்பது இதன் பொருள். கண்ணபிரான் பாபகரப் பொருள் கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரா எனன்று அர்த்தம். ஆதி பதத்தினால் அப்பிராணச் சேர்ந்த கார்த்திகையால் கரிமுகத்தான் முதலானா ளுடைய [ஸுபாத்த மன்மய விதாயகாதிக்களைக்] கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணாஸூர புத்தத்திற் சங்கரன் முதலானாளுடைய செருக்கை யடக்கினது இதேநாஸூரபாண ப்ரணித்தம். உடையவர் * சங்கர பாக்கர யாதலபாட்ட ப்ரபாகர தங்கள் மதஞ் சாய்வுற * என்னும் * கா சங்கர சங்கராதி: * என்னும் சொல்லுகிறபடியே, சங்கரஞ் சாய்வுறுகளான புறமதத்தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரிதர ப்ரணித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ண னுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸார்பததை நிரூபித்ததாயிற்று.

கண்ணபிரான் சங்கராதிகளின் செருக்கை யடக்கின வாகவது இங்குச் சூழும் க யபூதப்பதிகின்றது. பங்கராவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணாஸூர எனப்பான் ஸூர கால் கடராஜனான சிவபெருமா ஸுடைய கடனத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தானம் போட்ட னன் ; அதனால் மிக்க கடிஞ்ச்சியொண்ட சிவபெருமான் அந்த ஸத்தோஷாதிசயத்தினால் அந்தப் பாணாஸூரனுக்கு ஆயிதக் கைகளை வரப்பாடாதமாகத் தந்து, தானும் தன் பரிவரக் களும் அவனது பாப ஸந்ததைக் காவல் செய்யுகொண்டிருக்குப்படியான அதுகால மும் செய்தருளினன். அந்தப் பாணாஸூரனுக்கு உலையென்று ஒரு பகன் இருந்தான். அவன் ஒரு நாள் ஒரு பாணாஸூரனான புருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கனக கண்டு, தன் உலித்தொழியான சித்தவேகங்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்தான். அவன் உலகி துள்ள பல ஸூந்தா புருஷர்களின் கடியங்களைச் சித்தத்தில் ஸுழைக் காட்ட, ச்வேஷ ஸுடைய பெளதாஜம் பாதபுமனது புத்தாஸுயாகிய அகிருதகளை தன்னைவிட கூடியிருந்த னானுக் கையு காட்டிக்காட்டி, அவனைப் பொறுத்தற்ற உபாயஞ் செய்வென்று மென்று அத்தொழியை வேண்டினான். அவன் தன் பிராகசித்தத மஹிமைமீதால் தவாரகைக்குச் சென்று அகிருத்தனைத் தூங்கிக்கொண்டிவந்த அந்தப்புத்திலே விட, உலகி அவனைவிட போகங்களை யநுபவித்து வந்தான். இச்செய்தியைக் காவலாளர எதற்கு அந்தப் பாணன் தன் சேகாபுடன் அகிருத்தனை யெதிர்த்து மாணவர்களைப் பொருது காக்கின்றாத்தினால் கட்டியப் போட்டிருந்தான். தவாரகையிலே அகிருத்தனைக் காண்பல் பாதவர்க ளெல்லாருள் கணக்கி யிருந்தபோது, காரத ஸுலிளனால் செய்தி புணரப்பெற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண பாகவான், கருடாஸூட னுள் பவாரமன் முதலானோடு கூட பாணபுரமாகிய செரணத்தபுத்திற் கொழுந்தருளும் போதே, அங்கு அருகில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமத கணங்கள்

எதிர்த்துவா, அவர்களை வெல்லு மழித்து, பின்பு சிவபெருமானு ஸேவப்பட்டதொரு
 இவாதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளு முள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்
 றும் பொருட்டிப் போர்புரிய, அதனையும் தாத்தி, பாணனுமானது கொட்டைவாயச் சூழ்ந்து
 கொண்டு காத்திருந்த சிவபிரானது அநுசாரிகளான அக்கிதேவர்கள் ஐகனையும் காத்தி
 செய்து, பாணனுள்ளேருதி போர்செய்யாத தொடங்குகளாக, அவனுக்குப் பக்தாஸமாகச்
 சிவபெருமானும் ஸுப்ரமணியன் முதலான பர்வரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போராடி,
 கண்ணன் தான் வரும்பொழுந்தத்தைப் பாயோகித்துச் சிவன் மூன்றுத் தொழுவாய் டாமன்
 கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு தோர்வடைத்து போர்ப்படி செய்து, ஸுப்ரமணியனையும்
 சணபதிகையையும் ஹுங்காசங்களால் ஐதுத்து ஐட்டி, பின்னர் சக்காயுதத்தை வெடுத்துப்
 பாயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரக் தோள்களையும் தாடை தாடையாய் மறு கொழுக அதுந்து
 அவனுடையையும் சினதப்பதாக விசுக்கமயிற், பாணியன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு
 போர்த்தித்ததனால் சிவபிரானது செய்தார்த்துப் பவன் மைமேல் தண்டதாக இருக்கப்படு மென்
 திறன்பாய் கண்ணபிரான் காஞ்சு வககளைமும் உயிரோடும அகனை மீட்டருளினன்
 என்பதாம்.

எம்பெருமானார் சங்கராதி கர்வமகம் பண்ணினது, ஸ்ரீ பரஷ்யாதி கார்த ரசனை
 னுறும், அதனைத் திரும்புகளை வாசப்போரில் வென்று ஆப்பந்தத்திக்கொண்டதனறும்
 வந்துணர்க. இவ்விஷயம் மேலே மூன்றாவது பாதத்தின் விவரணத்தினுறும் விளங்கும்.

[2. ஸ்வபலாத் உத்தந்தாதாவதவப்ரகாச:]

கண்ணபிரான் பரமான அர்த்தத்தில், யாதவர்களின் பாகாசம் மகாதி சாபத்தினுக்
 மக்கில் விடக்கவையில், "கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மகாமப்யுத்தரீக்பதி" என்கிறபடியே
 அந்த பாகாசத்தைத் தனது கண்ணபிரானது பாகுத்தாரி செய்தவன் என்று கொள்ளக்
 கா கது. யதுருவத்திலே பிறந்து யாதவர்களை கினக்கமுறச் செய்தருளினவன் கண்ண
 பிரான் என்க. மஹாபலாபரமான அர்த்தத்தில், 'யாதவப்ரகாச' என்று முடிச்சொல்
 வாகக்கொண்டு, அப்பெயர்முண்ட மாயாலாகி குருவதை தர்முடைய க்ருபாபலத்தினும்
 உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க. முதலில் தாக்கு உபாத்யாயாசிருந்த யாதவப்ரகாசரை
 மூல நயக்கு அடியமையப்படுத்திக்கொள்ளும்படியான பரபல முடைவான் எம்பெருமானார்
 என்க. இவ்வாறான உடைவார் சரிசையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

[3. அவரோதிவாத் ச்ருதே: அபார்த்தநாத்]

'அபார்த்தநாத் ச்ருதே: அவரோதிவாத்' என்று அகவயம். இதில் எபக்க க்வேஷ
 முள்ளது. அபார்த்தநாத் என்றும் பதம், (அ+பார்த்தநாத்) என்றும் (அப+அர்த்தநாத்) என்
 றும் இரீரம். பார்த்த எனன்று அர்ஜுனனைக் சொல்லி, பார்த்த எனவாத [அர்ஜுன விஜே
 திகளான] தர்யோதனாதினை அபார்த்தகர்களென்று சொல்லுவதாகக் கண்ணன்பரமான
 அர்த்தத்தில் கொள்ளவேண்டும். ச்ருதி யென்று கீர்த்திக்கும் பெயர்; சேவதத்திற்கும்
 பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தகர்களான தாரோதனாதினைக் கீர்த்திசெய்து கீரே
 றிடுக்கிவிட்டான்; பாண்டவ பாதுபாடியாயிருந்து *பரிபுஷாதேவன் என்னவரும் மாரத
 ரூப மறிமம பலாருணிய தூற்றுவரும் பட்டபிசெய்து அவர்களைக் கீர்த்தி பிறந்தவர்க
 ளாகச் செய்தா இன்னுமடி, ஸ்வாபிராமாதுறோர வென்னில் [ச்ருதே: அபார்த்தநாத் அவ

ரோபிதவாக்) இது மதவாதிகள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை விவரித்த பாதரத்தினம் விவரித்தருளினவர். ஆனதுபற்றியே "சுரீதோதய சங்கராஜி கவிவாகு முதல் பாதரத்தி கூறப்பட்டா மென்று உணர்க.

இனி, ச்ருதியின் அபார்த்தங்களை எம்பெருமானார் விவரித்தருளின விதம் விவரிக்கப் படுகிறது:—

"அவரோபிதவாக் ச்ருதேதார்த்தாக்" என்ற மூன்றாவது பாதத்தினும் ஸ்ரீராமா நுஜன் வேதத்திற்குப் பிறர் கூறின அபார்த்தங்களைத் தன்ன உண்மைப் பொருள்களை புணர்த்தருளி னதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. "எந்த ச்ருதி வாக்கத்திற்கு எவ்விதமாகப் பிறர் ஏதாத பொருளைக் கூறினார்? அங்கு எம்பெருமானார் எவ்விதமான அர்த்தம் கூறி வருகிறார்?" என் பதைத் தெரிவிக்க, அவ்வி ஓரு விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு விவரிக்கின்றோம்:—

உபகிஷத்துக்களில் சில வாக்கங்களில் ஒரு தத்வமே உள்ளதாகவும் பல தத்வம் உள் இல்லை யென்பதாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. "நேஹ ஈகாஸ்தி கிஞ்சக்" என்பது ஒரு ச்ருதி வாக்கம். 'உ இஹ ஈகா அஸ்தி கிஞ்சக்' என்று பதம் பிரியும். இஹ ஈகா கிஞ்சக் ஈஸ்தி- இவ்வுதவின் பன்மென்று சொல்லக்கூடியது எதுவு மில்லை என்பது இந்த ச்ருதி வாக்கத்தின் பொருள். "எகமேவ அத்விதீயம்" என்ற மற்றொரு ச்ருதி வாக்கமும் மெற்கூறிப் பொருளை (அதாவது: பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வத்தர் மூன்றது என்றுங் கிபொருளை) த் திடப்படுத்தியுள்ளது. இப்படியி் பல வாக்கங்கள் உபகிஷத்துக்களில் உள்ளன வென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

அந்த உபகிஷத்துக்களிலேயே மற்றொரு சில கிடங்கனிக் பல தத்வங்கள் உள்ளன யென்று காட்டுகின்ற வாக்கங்களையும் காணுகின்றோம்; அப்படியப்பட்ட வாக்கங்களில் சில வற்றை எண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்:—

(1) "குகாம் பாதாகம் அம்ருதாசுகாம் ஹா: சுகாந்மாநெஸ சதேதே தேவ ஏக:" இது ஒரு ச்ருதி வாக்கம். இதனால், அசேதகப் பொருளுமா சேதகப் பொருளுமா இவ்விரண்டிக் கும் இதாவது ஒரு பகவானுமா ஆக மூன்று தத்வங்க ளுள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது.

(2) *ஜ்ஞாஜ்ஞேள த்வாவஜா வீத கீசேன*- இதுவும் ஒரு ச்ருதி வாக்கம். இதனால் ஓர் ஒரே தத்வ மல்ல, வெவ்வேறுபட்ட தத்வங்க ளுண்டென்பது காட்டப்படுகிறது.

(3) *த்வா ஸாப்ரிணா ஸயஜா ஸகாயா ஸமாஹம் வருகுகம் பரிஷஸ்வஜாதே, தயோரக்வ: பிப்பலம் ஸ்வாது அதி அக்ஷக்ஷ்யோ அபிநாகதீ.* -இதையும் அப்படிப்பட்ட மற்றொரு ச்ருதி வாக்கம். இரண்டு பகிகள் ஒன்றோடொன்று இணங்கிக்கொண்டு ஒரு ம்ருகத்தின் (அசேதகமான சரீரத்தின்) அகிணத்துகிடக்கின்றன வென்றும், அவ்விரண்டு பறவைகளின் ஒரு பறவைவானது (ஜ்வாத்மா) புண்ட பாய்நுப கர்ம பலன்களை இனிதாக உண்டு தனிக் கின்ற தென்றும், மற்றொரு பறவைவானது (பாமாத்மா) ஒன்றும் உண்ணாமல் ரீக விளங்கு கின்ற தென்றும், இந்த ச்ருதி வாக்கத்தினும் கூறப்படுகின்றது. இதனால் சேதக-அசேதக சகவர்களாகிற மூன்று தத்வங்க ளுள்ளன வென்பது தெளிவாக விளங்கிற்றது. இப்படிப் பட்ட ச்ருதி வாக்கங்களும் உபகிஷத்துக்களின் பல வுள்ளன வென்று வைத்துக்கொள் வோம்.

பல ததவங்கள் கடைபா; ஒரே ததவந்தா னுன்னதென்று கூறுவதாக முதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதி வாக்கியங்களானவை அபேத ச்ருதி என வழங்கப்பெறும்; அதனவத ச்ருதி யென்பதும் மறுபேயர், மற்றது, பல ததவங்க ளுன்னன வென்று கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதி வாக்கியங்களானவை பேத ச்ருதி அனவத தனவத ச்ருதி யென்று வழங்கப்பெறும். இவை ஒன் றொன்றென்று முண்படுகிற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன. 'பல ததவங்கள் கடைபா; ஒன்றேநான்' என்று முடித்திற் சொல்லுமதும், பல ததவங்க ளுன்னென்று நிறிதோரிடத்தில் விவரித்துக் காட்டிக் கூறுவதும் பான்பாய் முண்பட்டதே யன்றோ? ஒன்றநான் ததவம் என்று சொல்லிட்டதும், பல ததவங்க ளுன்னவாகச் சொல்லது கூடாது; பல ததவங்கள் உன்டென்றது ஒன்றே ததவமென்பது பொருந்தாது; ஆகவே முண்பாடு முகனிக்கப்பட்ட தாயிற்று.

"வேகதூஷி நதூசின் நதூண்மையல்லதென மந்துஸாக்கினே" என்ற திருமந்திர பாடியார் திருவாக்கின்படி யதார்த்தமே யுணர்க்கவல்ல உபநிஷத்துக்கள் பான்பா நிறுத்தமாகவே அனவதமாகவே சொல்லமாட்டா வாதலால், வேகே வெடுத்திக் காட்டின ச்ருதி வாக்கியங்களை முண்பாடு சிறிது மின்றியே அனவதமாகப் பொருத்த விதிவிற வழி என்ன! எப்பற ஆரவப்படயென்றும். ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், ஒரு ததவமே யுன்னதென்று ஒதுகின்ற அதனவத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே எடுத்துக் காட்டிய அபேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக் கொண்டு ஒன்றேநான் ததவமென்று சிர்வறுத்தார்தன், பல ததவங்க ளுன்னென்றேதூசின் தனவத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே வெடுத்திக் காட்டிய பேத ச்ருதிகளை ஒரு வாகு ஒளபாசாரிகமாக சிர்வறுதிக்கலா பென்றுர் அவர்கள் கருதினார்கள். சேதாய் பொருள்களும் அசேதாய் பொருள்களும் முன்னனவாகத் தோன்றுவது மானவயின் தோற்றமே வாதலால், அப்படியாய். சேதாற்றத்தை சேதமாகக் கொண்டு பேத ச்ருதிகள் அவத சித்ததாக சிர்வறுத்ததுவிடனா மென்பது இயங்கதவறுகளின் கருத்து. ஆகவே தனவத ச்ருதி களைத் தன்னி அதனவத ச்ருதிகளையே முக்யமாகக் கொண்டபடியால், இவர்கள் அத்மவதிக னென்று வழங்கப்படுகிறார்கள். பேதம் மானவததோற்றம் என்கிற வாதலால் அவர்கள் மாயவாதிக னென்று வழங்கப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீமத் ஆனந்த சித்த தனவாசிகள் தனவத ச்ருதிகளான பேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக் கொண்டு அதனவத ச்ருதிகளை ஒளபாசாரிகமாக சிர்வறுதிக்கலா மென்று கருதுகின்றார்கள் வாதலால், அவர்கள் (மதவாசார்ய ஸார்தாயவந்தர்கள்) த்னவதிகள் என வழங்கப்படுகிறார்கள்.

ஆக, மேற்கூறிய (அதனவதம் தனவதம் என்கிற) இரண்டு கூப்பிரதாயங்களிலும் ஒருவனாகவான உபநிஷத வாக்கியங்கள் ஒதுகிதப்பட்டி, ஒருவனாகவான உபநிஷத வாக்கியங்களை முக்யமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது தேறுகின்றது. சித்த அபித்து சிர்வான் என முன்று ததவங்கள் அனவதமாகவுன்னன வென்றது அர்த்தம். ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிக் றும் அவரைச் சார்த்தவர்கட்டும் உளபா என்று. ஒரே ததவந்தா னுன்னது என்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ மதவாசார்ய ஸ்வாமிகட்டும் அவரைச் சார்த்தவர்கட்டும் உளபா என்று.

மதவதிகள் சில ச்ருதி வாக்கியங்களைத் தன்னவம், தனவதன் சில ச்ருதி வாக்கியங்களைத் தன்னவம் சேர்த்திருத்தின்ற தென்பவத துதுகளாயின் விவரித்தோரெனும். இனி, ஒரு ச்ருதி வாக்கியத்தையும் தன்னாய் உபநிஷத வாக்கியங்க ளென்னவதற்குமாயிடு னாவாய் பதித்தி யுன்றாது மொதுக்காமல் யிகவும் பொருத்தமாகவே சிர்வறுத்தருளினவர்கள் கம்

பூருவாசாரியர்கள், அவர்களில் தலைவர் பலகை ராமாநுஜன். ஓரே ததவந்தா னுள்ளது என்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாக்கியங்களையும், பல ததவந்தா னுண்டென்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாக்கியங்களையும் எப்படிப் பொருந்தவிட முடியுமென்னில், கம் பேராசாரியர் எப்படியும் பொருத்த விட்டிருக்கிறது என்பது இனி உபாபாதிக்கப்படுகிறது.

உலகத்தில் ஒரு வந்துவாய்ப் பல வென்று ஒன்றே என்றும் சொல்வதற்குப் பொருத்த முண்டு. உதாஹரணமாக, ஒரு கடிதாத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்; அந்த மூன்று பலவா? என்று கேட்டால், கையில் ஒரு கடிதாமை உள்ளதாகவால் ஒன்றே என்று சொல்வோம். ஆனால் அதை காம் ஊன்றிப் பார்க்குங்கால், அதில் பலபல வந்துக்கள் அவையங்களாக (உறுப்புகளாகச்) சேர்க்கிறப்பது புலப்படாமற் போகாது. பல அவயவங்களோடு கூடிய அவயவியான வஸ்து ஒன்றே என்று ஏற்படுமேயல்லது. ஒரு வந்துவுக்கு மேல் வேறொரு வஸ்துவே இதில் கிடையாதென்று சொல்வதாக ஐயாகூட ஏற்படாது. இப்படி கடிதாமை மென்கிற ஒரு வஸ்துவே யல்ல; உலகிற் காணும் வந்த வஸ்துவை யெடுத்திக் கொண்டு பார்த்தாலும், இப்படி ஒரு விதத்தில் ஐயமும், மற்றொரு விதத்தில் அநேகத்துமும் தோன்றியே திரும். படுக்கை, தலைவளை, வண்டி, வீடு முதலிய ஒன்பொரு வஸ்துவும் ஸ்தூலத்ருஷ்டியில் ஓரே வஸ்துவாகவும், உறுப்புகளை மீறிக் காணாமீடததப் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அதுபலவிதம்.

கம்மமேயெடுத்திக்கொள்வோம். 'ராமாநுஜன்' என்றவன் ஒருவன் என்று சொல்லுகிறோம். 'சென் காய் கண் மூக்கு முதலான பல உறுப்புகளோடு கூடிய ஆத்மாவாகிய அந்த வயக்கி ஒருவன்' என்று சொன்னதாகத் தேறுமேயல்லது, அவ்விடத்தில் பல வஸ்துக்கள் இல்லை என்று கொள்ளதாகத் தேறுமா? பாதஸ்ரீ? இன்னும் மொன்று பாருங்கள். 'ராமாநுஜன் கிவப்பாவிருக்கிறான்' என்றும், 'ராமாநுஜன் மேகாவிவாவிருக்கிறான்' என்றும் வழங்கி வருகிறோம். இவ்விண்ணு வார்த்தைகளிலும் 'ராமாநுஜன்' என்கிற சொல் உள்ளது. கிவப்பாவிருக்கிறு னென்னும்போது ராமாநுஜன் என்ற சொல்லானது சரீரத்தைக் கொக்கியது; மேகாவிவா விருக்கிறு னென்னும்போது அந்தச் சொல் ஆத்மாவைக் கொக்கியது. ஏன்? கிவப்பு திறம் சரீரத்திற்கு ஏற்குமேயல்லது ஆத்மாவுக்கு வராது. மேகாவித வம் (ஆதாவது ஆர்ஷுடைமை) ஆத்மாவுக்கு ஏற்குமேயல்லது, சரீரத்திற்கு வராது. ஆகவே, ஓரே பதம் கில ஸ்வயங்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் சில ஸ்வயங்களில் உறுப்பைக் குறிப்பதாயும் தேறுகின்ற தென்பது தெற்றென விளக்கிற்று.

இனி, காம் முன்னே காட்டிய பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையு மெடுத்திக் கொள்வோம். கித்து அளித்து கச்சாணென மூன்று ததவந்தா னுள்ளனவாகச் சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்கியங்கள் (பேத ச்ருதிகளானவை), உண்மையாக அப்படிப்பட்ட ஒன்று பொருள்க ளிருப்பனவாகச் சொல்லுகின்றன வாதலால் பொருந்தும். ஒன்றே புன்னது என்று சொல் லுகிற ச்ருதி வாக்கியங்கள் (அபேத ச்ருதிகளானவை), சேதம் அசேதகப் பொருள்களை மயிமராகக் கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற உண்மையைக் காட்டுகின்றன வாதலால் இவையும் பொருத்தும். இப்படி ஸமவயப்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் தலைபுரியும் ச்ருதி வாக்கியங்கள், 'பஸ்ய ப்ருதீனீ சரீரம்..... யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்' இத்தயாதியானவை உண்மையுளாம். இவை சரீர சரீரபாவத்தை விளக்கவல்ல வாக்கியங்களாகும். பேதத் தையும் அபேதத்தையும் பொருத்த விடுகிற வாக்கியங்களாதலால் கூடகச்ருதி யென்றுங் வழங் கப்பெறு மிவை. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்கியங்களில் தலைதிகழும் அக்ஷரங்களும் கண் செலுத்தாமலிருக்கேயே, அவர்கள் வகை ச்ருதி வாக்கியங்களையும் ஸமரணப்படுத்த அவ

காசமிக்கை யாவித்து, கம்முண்டை அப்பாதையத்திற்கு இத்தாலியில் பாதம பாவத்த
காண கம்மாழ்வார் தமது திருவார்த்தையில் 'உடன்றினை புரிறெனக் கர்த்தெங்கும்' என்
கிற அருமருத்தன்ன ஸ்ரீஸூகத்திலுள் சரீராதமபாவத்தை விதியாகக் காட்டி யருளினபடி
யால், ஸ்ரீமத்காதமுனிவன் அளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான கம் ஆசார்ய சிகாமணி
கள் அந்தத் திவ்ய ஸ்ரீஸூகத்தின்பேரே பின்பற்றி வகை ச்ருதி வாக்கியங்களையும் ஸாரணமாக
நிர்வணிக்க வல்லவர்களானார். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களின் தலைவரான ஸ்வாமி ராமா நு
ஜரைப்பற்றி 'அவனோபிதவாக் ச்ருதோபார்த்தாக்' என்று கூறியது நிகழ் பெருந்தவரான
தென்று உணரத்தக்கது.

ஆக, இந்த வ்யானத்தினால் கிங்கிடாதவைதம் கொள்வகைய விளக்கமாக விவரித்
தோ மாணோம். இவ்வர்த்தக்களையெல்லாம் ஸாரணாகவும் அருத்தமாகவும் தெஞ்சிற் பதிய
வைத்துக்கொள்ள ஸ்ரீ வேதாந்தநீதிகன் தாமே ஸங்கற்ப ஸூர்யோதயத்தில் அருமர்
செய்த ச்வேகாதக் கொன்றுண்டு; அதைக் கண்டபாடம் செய்வது உலமென்று கருகிக்
கீழே குறிப்பிடுகிறோம்.

"மீதோ பேதம் தத்கேஷ்வரிஸதி பேதச்சுதீரதோ
விசிஷ்ணு க்யாத் ஐக்யச்சுதீயி ச ஸார்த்தா பகவதி
ஐமாவர்த்தேன கோப்யம் நிகிலஜகத்கர் மாவநா
நிரீசோ லக்ஷ்மீத: ச்ருதீபிரபாஸி: ப்ரஹிததே " என்பதா மது.

கம்முண்டை வித்தாத்தத்திற்கு சரீராதமபாவமே உயிரானதென்று, அதைக் கிட
யாகத் தெரித்துக்கொள்ளப்பெறும் வந்த மதாந்தரஸ்தர்களைவும் வளர்தில் வென்றுவிடலா மென்
தும் ஸ்ரீ தேவிகள் தாமே ஸ்ரீபத் தமஸ்யதாய ஸார்த்தித் தரு ச்வேகாதக் மருவியள்ளார்;
அதற்கும் கண்ட பாடங் கொடுத்துக்கொள்ளத் தக்கதென்று கீழே குறிப்பிட்டவாறிருது.

"யத்யேதம் யதிஸர்வபொணமகதிகம் வித்யாத் அவித்யாதம:
பாத்யூஷம் பாதீதக்த்யாமக்தீமயகே கச்சித் விபச்சித்தம:
தத்கேஷ்வரிஸதி விஸயம் தத்கம்மதஸ்தாபநா
தேவவாதபாதமாக னைறு தூகதகதகல்லோல கொலாஹல: " என்பதாம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளை சரணம்.

மார்கழிநீராட்டமும் — எம்பெருமானாரும்.

சென்றமத்திலில் " பெரும்புதூர்மாமுனிஞ்சார் பின்னருள் வாழிலே " என்னும்
வாழியை விவரிஞ்ஞமண வில் ஆண்டாரருளிச் செய்வால் எம்பெருமானார்பெருமாம நிகழ்
தெளிவாக விளக்குகின்ற படியை விவரிக்க கருதித்தோம். அப்போது, மார்கழி நீராட்ட
மாவது மார்க்குஷிஷ்வகாணபென்று, அகாலது மார்க்கங்களுக்குள்ளே சிஷ்யமான
[பாபங்களுக்குள் தம்பையன்] ஆசார்யரானத்கில் அவகாணப்பதே பென்றும் கூறி,
அப்படிப்பட்ட மார்க்க சிஷ்யகாணாதத்தில்தான் ஆண்டான் மிகுந்த அபிவிருத்தியடைவ
என்பதை காச்சியார் திருமொழிப் பாசாங்களினால் தெரியப்படும் செய்தோம். பின்னை
மோகாசார்யரும் ஸ்ரீ வசகபூஷண திவ்ய காங்காத்கின் முடிவில் ஆண்டான் பாசாதனைக்
கொண்டே சரீரோபாய ஸாரணஸ்தாபகம் செய்தருளியிருக்கையாலே அவ்விஷயத்தில்
இன்னமும் விவரிக்க கருதிக்கவும் தெளிவு குறிப்பிக்கவும் அவசியமில்லை. " ஆழிமணற்குரு

அன்னா! காங்கனும் மகிழ்ந்து மார்கழி கோட வாழவுகளினில் பெய்திடாய்" என்றதற்குச் சேர எம்பெருமானாளுக்கு இதுதன்னிதான் அக்ஷயம் கிபுடுக்கப்படவேண்டுவது நிக அகலியாதவர்க அந்த இப்போது கிபுடுக்கப்படுகிறது.

உபாயங்களில் தலைவான ஆசாரியாமானத்தின் ப்ரஸ்தாவம் வந்தபோதே ஸ்ரீ கவுண்டுகவுண்டுகளுக்கு எம்பெருமானாளுடைய கிளைவு வந்தே திருமென்பதில் கிவாத முன்னிடம்? எம்பெருமானாளுக்கு முன்னேயும் சில ஆசாரியர்கள் அவதரித்தருளி யிருந்தாலும் எம்முடைய உழுவிலேற்றுவதற்கு அவர்களுடைய அபிமானத்தை நாம் கண்டே சோம். எம்பெருமானார் திருவவதரித்தபின்முதலாக ஆசாரியாபிமாக மென்சிற சொகவது வமேதோன்றியது என்று சொல்லவும் பொருத்தமுண்டு. இப்படிச் சொல்லுவதுமுனை டான உபபத்தியைக் கேள்;— எவ்வித எம்பெருமானார் ஒருவரின் கிபிஷண காணுகதி ப்ர காணத்தை உபபத்தித்தருள்கின்றார்; * தயாதவா புத்யாய்ச்ச தாயாய்ச்ச தாகவம் கண்ண கத: * என்கிற படியே புறப்புண்டரவ பற்றுக் கிவையடைய வானகையோடே கிபுடு கிபிஷ ணன் * கிவிலேக காண்பாய தாகவம் மதூதயதே, கிவெதயத மாய் கிபிஷன் முபத்திதம் * என்று சொல்லி வானமுதலிகளைப் பார்த்ததின்க, அவர்கள் இக்கிபிஷணயை அருகவனாகக் கொள்வாயம் கிபிஷணயைக் கொண்டு பகவானகத திக்குகிவச் செய்பத் தொடங்கினார்கள்— என்கிறகிதனை எவ்வித கிபிஷண உபபத்தித்தருளா கிவையின, அப் போது ஆனந்தமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவரான இன்னபுறங்கா கிவிலி தானர் கோஷ்டியில் கிண்ட எழுந்திருந்து கிவிலிக்கியழுது கம்முணய வொரு பொய் கிவிலேற்றத்தை எண்ணப்படுத்துவது இதைப் பரிசுரித்தருளினவொழிய மெனே கவாத கேட்ட கிருப்ப கிவிலைமையம் கூற கின்றார். அவர் கிவிலித்த கிவிலேற்றாவது— கிவிலுணுந்ருவாணுக்கு ஆர்த்தி முகலிய அதிகார பூர்த்தியில் யாதொரு குவறாயினில்; ஆகிந்த கிவிலு அகலியகிவிலும் கபடமாகவல்லாமல் உண்மையாகவேயுண்டாதி கெஞ்சுககிவில பத்தியா ன் வந்து சேர்ந்த இவனுக்கே பகவத் கோஷ்டியில் ப்ரவேசம் எளிதாகக் கிவில கக கிவிலிமென் தம், பகவா னுக்கு அத்தாய்க் மத்திரிகளாக இருந்தவர்களைக் கிவிலித்த பரிவ வமும் ஆகேஷமும் கிவிலித்த தென்றல் கண்டாய், அகிவிலுணுந்ருவாணுடைய அதிகாரத்திற் றுற்றிவென்ற கூட இவ்வாத எம்போனியர்க்கு பகவதங்கோத்ததைக் கவையிவில க் காண்பதற்கு ப்ரகத்தி கிவிலியென்கு; ஆகவே எம்போனியர் உருதிக்க வழிபுண்டிடே இக்கியோ! என்பதாக.

இதைக் கேட்ட எம்பெருமானார் உபனை அவர்க்குப் பாய த்ருந்திகவானக ப்ரதூத்தாமருளிச் செய்தார்; * கிவிலுணுந்ருவாணுப்போனே நாம் எம்பெருமானுப் பற்றினு வன்கு இப்படி கிவிலித்தகிவில இவ்விழ்க் கிவிலிவென்றும்; நாம் எம்பெருமானை கை பார்த்திருக்குவார்களெல்லாம் காணும்; உபக்கு காணுண்டு, கனக்குப் பொய் கிவிலுண்டே" என்று.

இதன் கருத்தாவது—எம்பெருமான் மோகமளிக்கவும் வல்லவன், மேன் மேலும் கவ்வாததிலே தன்னையும் வல்லவன். கிவிலுணுந்ருவாணுக்குப் பொது மான எவ்வாதத்திய முடையவனாகவாலே அவனைப் பற்றினுக்கு கெஞ்சதனும் கிவிலிக்குக் கேளும்; அவனைப் போலன்றிக்கே அதுகாலமே கவிலெடுத்த ஆசாரியர்களைப் பற்றினுக்கு கிவிலேற கத்தமு மின்றிக்கே மார்கிலே கவலவத்து உறங்கலாய்படிபுருக்கும் என்னக. இவ்வாதத்தம் மதூர்த்திகளின் கவனததாய் கேதிலின்றது; * கிவிலி பவதி லா கேதி வம்சய: அபுதலே கிவிலம், க ஸம்சயோஸ்தி தத்பத்தபிசர்யாதாந்மகாம் * என்கிற ப்ரகாணத்தை இங்கே

அவர்கள் என்னைக்கோ பரம்பதம் போய்ச் சேர்ந்தவர்களன்றோ; அவர்களது காலத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் அவதரித்திருந்தாலன்றோ இவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு நேர்ந்த தென்று சொல்ல இடமுண்டு. இவருடைய அவதாரமே நடத்திலாத ஸாயத்தில் இவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு வப்படி பரப்பதமாகக் கூடும்? இது அஸம்பாவிதமான வார்த்தையாக இருக்கின்றதே! ” என்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும். இதற்குச் சொல்லுகிறோம்; சாஸ்தாக்களில் உத்தம புருஷர்களின் பிரபாவங்களைச் சொல்லுகிறபடித் தச பூர்வாக் தச அபராக்.....புராதி * என்றும் * ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச * என்றும் சொன்னப்பட்டிருப்பது பரஸித்தம். ஒரு கம்சத்தில் ஒரு மஹாதீய புருஷன் தோன்றினால் அவனுடைய பெருமேன்மையினால் முன்னே பல தலைமுறையாரும் பின்னே பல தலைமுறையாரும் வாழ்ச்சி பெறுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. கம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் * செடியார் கோய்களெல்லாக் துறந்து எமர் கீழ்மே லெழுபிறப்புர் விடியா லெக்காகத்து என்றஞ் சேர்தல்மாநினவே * என்றும் * கோவந்தமர் கீழ்மே லென்றோழொழிநெப்பும் மாசதிரித பெற்று கர்முடை வாழவு வாப்க்கின்றவா * என்றமருளிச்செய்தார். ஆகவே முற்பட்டவர்களையும் ஸத்கதி பெறுவிக்கும் பெருமை நிற்பட்டவர்களுக்கு விளைகின்ற தென்பது சாஸ்தா ஸம்மதமே யென்றுணர்க.

முற்பட்டவர்களின் விஷயம் எப்படியாவது இருக்கட்டும்; நிற்பட்டவர்களுக்கு ஸ்வ ஸம்பந்தத்தினால் ஸத்கதிபெறுவிப்பது தவறுதென்பதே இங்கு முக்கியமாக விவாதிதம். கம்முடைய ஸதாசாரயபாம்பணையில் இப்பெருமை எம்பெருமானார்க்கு அளாதரணமாக இருக்கும். இதனை சாணுகதி கத்யபாஷ்யத்தில் சுருதபாகாரிகாசார்யரும், ந்யாஸதிலகத்தில் வேதாந்த தேசிகனாரும், யதிராஜ ஹிந்தியில் மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்துள்ளார்கள்.

கத்யபாஷ்யததிலருளிச் செய்தபடி யெவ்வளவே யென்னில்;— சாணுகதி கத்யாத்தின் எம்பெருமானார் ஸ்ரீரங்ககாதன் திருவடிகளினே பரப்பி பண்ணுவதற்குமுன்னே * பகவக் காராயணுபிமதாதுருப * என்று தொடங்கி * அகில ஜகதமாதாம் அஸ்மக்மாதாம் அசரண்ய சரண்யாம் அந்ந்யசரண் சாணமஹம் பரபத்யே * என்று பெரிய பிராட்டியரசர் திருவடிகளினே புருஷகரா பரபதி செய்தருளி * பாரமார்த்திகே பகவத் சாணாவிக்த சாணுகதிர் யதாவஸ்திதா அலிரதா அஸ்து மே * என்று பிரார்த்தித்தார். [பெரிய பெருமான் திருவடிகளினே நான் பண்ணப்படுகிற பரபதியானது ஸபலமாகவதற்காகப் பிராட்டியரசே! உமது திருவடிகளைத் தொழுகின்றேன் என்னுடையிற்று.] இதற்குப் பெரிய பிராட்டியாருடைய திருவாக்கி விந்ந்து இல்லாதி வாக்கியங்கள் மதுமொழியாக அவதரிந்துள்ளன— * அஸ்து தே தஸைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே * என்று. இவ்விடத்தில் * அஸ்து தே * என்பதே பொதுமானது. [கலாஜ— என்றபடி.] இதற்குமேலும் * தஸைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே * என்றொரு வாக்கியமும் வெளிவந்திருக்கின்றது அக்க சாணுகதியினையே எல்லாமும் சூதறயந நிறைவேறப் போகின்ற தென்றபடி. இக்கு ஸர்வம் என்றதற்கு மருமமான பொருளைச் சுருத பாகாரிகாபட்டர் ஸ்வாராய ஸ்ரிதிகில் தாம் கேட்டபடியே விவரித்திருக்கிறார்— * ஸ்வ ஸம்பத்திஸம்பத்திநிஸ்தாணமயீ ஸர்வசத்தாபிப்ரேதம் * என்கிற ஸ்ரீ கவித்திவினாக. உமக்கு மாத்மிகே யன்றிக்கே * கம்முடைய ஸம்பந்தம் ஸாதாரத்தாகவே பாம்பணையாகவே உள்ளவர்களுக்குப் பெறுதப்பாதென்று பெரியபிராட்டியார் அருள்புரிந்ததாக இவனுள் ஸம்பந்தமாகின்றது.

இப்படி எம்பெருமான் தானார் எம்பெருமானார்க்கு ஒரு வாய் அருள்செய்ததாக வேதாந்த தேசிகள் ந்யாஸதிலகத்தில் * லக்ஷ்மணமுனோ பவதா விதீர்ணம். சுருத்வா வாய்

தத்துபக்தமநாவலிப்தே * என்ற ச்வேகாதத்தினால் ஸுஸ்பக்தமாகவருளிச்சொல்தார். மணவாள மாமுனிகள் கிம்சதியில் * காலந்ரயேப் காணந்ரயநிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத்குடிமலவ, ஸா ச த்வயைவ கமலாரமணே அர்த்திதா யத் கேசுமஸ் ஸ எவ ஹி யதீக்தர்! பலத்சரிநாநாம் * என்கிற ச்வேகாதத்தினால் தெனிய வருளிச் செய்தருளினார். ஆகவே எம்பெருமானாரை ஸம்பந்தமே கொண்டு கம் போலியர்களும் பேறுதப்பாதென்று துணுக்கிருக்கப் பார்த்துள்ளதாதலால் * காங்கனும் மார்கழி ரோட * என்றதனால் * பெரும்பூதார் மாமுனிக் குப்பின்னானார் உள்ளுறை பொருள்வகையில் [ஸ்வாபதேசார்த்த மர்யாவதில்] தெரிவித்தது இதுவேயாகும். இதுவேயாயிற்று மார்க்க சிர்ஷாவகாஹம்.

—:—:—

எம்பெருமானாரும்—திருக்கோட்டியூரும்.

* பஞ்சாசார்யபதாரீத: * [ஐந்து ஆசாரியர்களின் திருவடிகளை ஆர்ாயித்தவர்] என்று போற்றப்படுகின்ற ஸ்வாமி எம்பெருமானார்க்குத் திருக்கோட்டியூர் மந்திரனும் ஒரு ஆசார்யர் என்பதை உவகாழியும். * கோஷ்டபூர்ணதருபஸத்திதசலோ யாம் சச்வதாஸேதிவாக் * [தொஷ்டபூர்ணதருபஸத்திதசலோ யாம் சச்வதாஸேதிவாக்] என்று தொடங்கிப் பட்டர் அருளிச் செய்தபடியும், குருபாம்பாபாபாவம் முதலிய சரித்திர நூல்களில் உள்ளபடியும், ஸ்ரீ வசந் பூஷண கியாக்கியானம் முருகாஹப்படி கியாக்கியானம் முதலியவற்றில் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியும் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்க்குப் பணகாக் நடந்து துணுதி நிதியான பொருளைப் பெற்றிருந்தார் என்பது சிலாதாற்ற விஷயம். அப்படி பெற்ற பொருளை உடனே ஆசார்யியமனத்தைக் கடத்துப் அக்ஷுரிலேயே சிவாஸ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாரி யிறைத்துவிட்டு எம்பெருமானாரென்கிற நிறப்புப் பெயர் பெற்றார் என்பதும் தேசமெல்லாம் வழங்கும் இத்திறாஸமாகவுள்ளது. இது நிந்த.

சரஸ்திரங்களின் ஒரு கட்டளையான வசனம் கம்பூருவாசாரியர்களுல் சஹஸ்ர காதங்களில் அடிக்கடி வகாரணப் பட்டிருக்கக்காண்கிறோம்; அதாவது—

* மஹாநா ப்ரகாசயேதீதாநு ப்ரஹ்மததம் மஹயெதி
ஸபூதாஸபூதாஸாஸாநாஹ்மதே கஸ்வதாயுஷி: *

* குதும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் மந்தாம் யத்கேக கோபயேத்,
அப்ரகாச ப்ரகாசாப்பாம் சுக்ஷிபேதே ஸம்பதாயுஷி: * என்பதாக.

இதன் பொருள் என்னென்னில்; சிகேஸியாரிற்கும் கிஷ்யன் ஸ்வாசார்யனை கன்றாக வெளியிடக்கடவன்; ஆசார்யன் உபதேசித்த மந்தாததை மாந்திரம் அப்படி வெளியிடாமல் வேறு ஐக்கத்தையுள் பறைத்து வைத்துக் கொள்ளக்கடவன். இப்படியல்லாமல் வேறு விதமாக நடந்து கொள்ளும் பசுத்தில் (அதாவது) ஸ்வாசார்யனை ப்ரகாசப் படுத்தாமலிருக்கை, மந்தாததை மனம்போனபடி வெளியிட்டுவிடுகை ஆகிய இப்படிப்பட்ட கிபரீதகாரியங்களைச் செய்யும் பசுத்தில் ஸம்பத்தும் ஆயுளும் நுன்றும்—என்பது மேலேயெடுத்துக் காட்டிய ச்வேகாதத்தின் பொருள். இவ்விரண்டு வகையான குறைகளும் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் பக்கலிலே எறிக்கிடப்பதாகச் சங்கடக்க இடமுள்ளது. (1) தமக்கு ஆசாரியர்களாக அமைந்த ஐந்து பெரியார்களில் ஒருவர்க்கும் ஒரு தனியன்கூட ஸ்வாமி ஸாதிக்கவில்லை. தமக்கு மேலே ஆசார்யாஸ்ஸாத ஆளவந்தார்க்கே தனியணிப்புகுக்கிறார். ஆகவே * குதும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் * என்ற முதல் கட்டளை நிறைவேற்றப் படவில்லை.

பென்ற தெரிந்து. (2) திருக்கோட்டியூரில் தாம் உதேஷ்டமாக நடத்தினதெழு சொல்வ
யினும் * மந்தாம் யத்னே கோபயேத் * என்கிற இரண்டாவது கட்டியும் கிறையெதாம்
படவிலையென்று தெரிந்து. சிறந்த ஆசார்ய பதவியில் கிறித்திரந்து உலகம் போற்றி
கின்ற இப்போகியர் பக்களில் இவ்வகைக் குறைகள் இவர் பெறுகாரா? என்று பாதி
பக்களினே ஸ்ரீமதாசார்யர்களே கேட்டார்கள் என்று கிடைத்துப்பெற்றது சொர் கித்திரதின்
முற்கள். அவ்வகைக்குத்தான் தென்று கிறப்பெருவெண்டியே இந்த விவரம் கடிதப்
படுகின்றது.

மேலே சங்கீத இரண்டு குறைகளுக்கும் ஸ்வாமி பக்களில் அவகாச வேசமும்
இவ்வென்பது கண்டு கிறுக்கப்படுகின்றது. இரண்டாவது கிஷயத்திற்கு முன்னம்
பரிதாபம் தெரிந்தது. இவ்வ முதக் கிஷயத்திற் பரிதாபம் தெரிவிக்கின்றார். * மந்தாம்
யத்னே கோபயேத் * என்ற கட்டியைக் கிபரிதமாகத் திருக்கோட்டியூரில் கோகிசு கோடி
ததின் மேலே காரியினைத்த விட்டார் என்று சொல்லுபவரே கிஷயத்திற் பதம் சொல்லு
வது முறையல்ல. அங்கு நடந்த கருக்கார்த்தத்தின் உண்மை யாதலால்; கோகி.
ஸ்வாமி முதன் முதலாகத் திருக்கோட்டியூர்த்து கழுந்தருளினபோது அங்கு ஓரிடத்தில் கிண்ட
“கம்பி திருமாளிகை யெது?” என்று சொல்க கேட்க, அவர்கள் “அதோ தெரிந்த
கூறு” என்று அவருடைய திருமாளிகையைக் காட்ட, அங்கிருந்த அந்தத் திருமாளிகை
மனையில் திருவடி யாக் கட்டித்தெய்வமன் அங்கிருந்து தெண்டன் மயாமித்ததக்
கொண்டே [பிராணமாயப்பவகலினுலேயே] கர்ஜிதமாளிகையைச் சொல்லு சொந்தார்
ஸ்வாமி. இதைக் கண்ட அந்தார்த்து அப்போதகால் கம்பி விடை மலையாக சொல்
கந்தது. சதர்சனந்தா கித்தத் ஸார்வபெனமான் ஸ்வாமி இப்படி ஆதரிக்கும்படியான
பெருமாமகாய்க்கத் மறாநுபாவர் தீதுபுத்த கெருப்புப் போல நிகழும் கலாத கிளாகவே
அய்யுந் கழுத்தருள் கிருந்தார். ஸ்வாமிவின் உபகாப்பண கிசேஷங்களின் கம்பி
தூய்ம இப்படிப்பட்ட பெருமாமக அகலார் அப்போதகத் தெரிந்த கொண்டாதம்
அகலா அவர்கள் அனுதிக்கென்று அந்த கிசேஷங்கள் கேட்க அவகாச மிகவாமிருந்தது.
ஸ்வாமிவே பகைய் கட்டித்தகலன் கேட்க வேண்டியிருந்த தென்னுள், மற்றையோர்கல்
கேட்பதற்கும் பெறுதற்கும் பாணத்தியேது? அவர்கள் கம்பிபக்களில் அனுதூததற்கும்
அவகாசமின்றாமலிருந்தது. ஸ்வாமி கம்பெருமான் ஸ்வர்ஜிமிருந்து அடிக்கடி கங்குசுக்கு
கலகதம் போவதுபாமிருந்தபடியானே அவர்கள் கிசார்த்து கிரே கிசேஷார்த்தகலன்
பெறுதற்கு ஸ்வாமி இவ்வகை வகுதலம் போவதுமாலி க்கினார் என்பதைத் தெரிந்து
கொண்டு ஒரு மாலத்தின் ஸ்வாமி கிடத்திலே நிகழும் கிளாமக உணவ்கலின் இவகலின்
கிளாமித்ததார்கள்;— “ஸ்வாமித்! கல்கன் இவ்வகலேயே கிறந்து கம்பி திருமாளிகைக்கு
ஸாரித்திரவே வாதத்தததுக்கட்ட * தண்டமகாலினுடன் கிரகித தண்டி ஸ்ரீமதா
மண்டுதல் * என்றப்போலே கம்பிவிடத்ததுள்ள கிசேஷங்கலே க்ஷுணிக சக்திபற்றவர்களா
கிருக்கின்றேம்; தெகரிக்காய் * கண்டி கலாதத்தினைப் கிறத்தர் காதே கமகமது கண்
தூய் * என்றப்போலே கெடுதலாதத்திற்குத் தக்தம் அந்த கிசேஷங்கலே க்ஷுணிக
பாக்கியமுள்ள கி: இப்படி பகைய் தலன் கட்டத்தகலண்டிருக்கின்ற தெகரிக்கு
அகலியம் கிதி கலாதத்தே தீதம்; அப்படி கலா க்ஷுணியோது அந்நிகலான அடியோல்
கலையும் கிறிது கட்டகலத்தருள்கலேனுள்; * கலாதத்தின்கற்பிறகுணம் கலா துக்கல்கலி கிளாதது
முதிகலியே கின்று பகல்கோ * என்றப்படியான பெருமாமகாய்க்கத் தெகரி திருவுள்ள
மிக்கி கயக்கு அருள் சொந்தமொழிய வேது கிதமாக கல்கன் அவகார்த்தகல்கலே கேட்டி
உருதிப்பதற்கு கலத்தல் இடமிக்க. கம்பிபக்களில் கல்கன் அனுதூதமொ சொந்த

முனிகள் முதலான பூர்வாசார்யர்களும் தம்தம் ஆசிரியர்களுக்குத் தனியன் இயற்றி யறுவைத் திப்பது, காலசேஷப் ப்ரஸங்கங்களில் அவ்வாசார்யர்களின் பெருமைகளைப் பன்னியுலாப்பது என்ற இவ்விதமாகத் தானே கடந்து கொண்டார்கள். ஸ்வாமியும் அவ்விதமாகவே நடந்து கொண்டார். பெரியாரும் முதலான தம் ஆசிரியர்களுக்கு இன்றைக்கும் வழங்குவதும் தனியன்களெல்லாம் ஸ்வாமி பணித்தவையே. தம்முடைய வாழ்காலில் அவ்வாசிரியர்களின் பெருமைகளை “போற்றியுட்பதும் புத்தியிற் கொண்டதும் பொங்குபுகழ் சாற்றுவனர்ப் பதும்” செய்துகொண்டே விருந்தாரென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? வேறு எவ்விதமாக குருப்ரகாசகம் பண்ணுவது? பண்ணத்தகுந்த முறையில் பண்ணியேயிருக்கிறார்—என்கிற வித பழியாக்க ஸமாநானம். எல்லாரும் சொல்லிப்போருகின்ற ஸமாநானம் இதுவே.

இனி அந்தாங்க ஸமாநானமாகவது, கேள்வியின். ஸ்வாமி தமக்கு ஸாஷாத் ஆசார்யர்களான ஐயர்களில் ஒருவர்க்கும் தாம் தனியன் இடவிலை, அந்தத் தனியன்களெல்லாம் வேறு சிலர் இடவையே என்றே வைத்துக்கொண்டோம். ஆனவந்தார் விஷயமாக ஸ்வாமி தனியனிட்டிருக்கிறதென்பதில் ஸந்தேஹமோ கிவாதமோ இல்லையே. * யத்பதாம்போருஹ த்யாக வித்வஸ்தா தேஷ. கல்மஷா; வஸ்துதாம் உபயாதேஹம் யாமுநேயம் ஸ்வாமி தம். * என்கிற இந்தத் தனியன் தோபாஷ்பத்தின் தொடக்கத்தில் இருப்பதால் இது ஸ்வாமியின் சேனையே பெண்பது கிரியைதம். ஆனவந்தாருடைய திருவடிகளிரண்டை மாத்திரம் கிட்டுப்பதாக இங்குக் கூறுகின்றதன்று. இங்குள்ள * பதாம்போருஹபதத்தினால் அதிஞன்கு திருவடிகள் உத்தேசிக்கப்படுகின்றன. அவை எவையென்னில்; ஆனவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகள் தெரிந்தே இருக்கின்றன. அவர் ஆநித்த இரண்டு திருவடிகள் (கம்மாழ்வாருடைய திருவடிகள்) ஆக காண்கு. அவ்வாசனவந்தாருடைய திருவடிகளை ஆசுவீத்திரும்பு கமக்கு ஆசாரியர்களான ஐயருடைய திருவடிகள் பத்து; ஆக இப்பதினான்கு திருவடிகளைச் சித்திப்பதாகத் தெரியப்பது இந்தச் சீலாகம். கிவரித்துக் காட்டுகிறோம், கேள்வியின்.

யத்பதாம்போருஹே—யத்பதாம்போருஹே; என்று ஸமாநம். (ஸம்பந்த ஸாமாந்யே ஷஷ்டி வந்து அறிக.) ஆனவந்தாருடைய திருமேனிலுள்ள பாதாசுந்தங்களைச் சொன்ன படி. மறுபடியும் ‘என்ன பதாம்போருஹே’ என்றால்—ஆனவந்தார்தாம் * மாநா பிராபுவதயா * என்கிற சீலோகத்தில் “ஆத்யஸ்ய வ: குலபதேர் வகுளாசோமம் ஸ்ரீமத் ததங்கீர்புகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தா * என்று தம்முடைய சென்னிக்கு அணியாகப் பரிசுர ணித்த கம்மாழ்வாருடைய உபயபாதங்களும் யத்பதாம்போருஹ சப்தத்தினாலேயே எனி தாகத் தெரிவிக்கப்படும். நீண்டு * யஸ்ய பதாம்போருஹாணி யத்பதாம்போருஹாணி” என்று கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்பாதாய்ந்துள்ள வழங்குல ராதலால் ஆனவந்தாருடைய மூன்று சிஷ்யர்களையே ஆனவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னபடி. ‘பதாம்போருஹ’ என்பதில் இரண்டுபதங்கள் உள்ளனவன்றோ; (பத-என்றும், அம்போருஹ என்றும்.) திருவடிக் கு வாசகமான பத சப்தத்தினால் அவருடைய சிஷ்யர்களைச் சொல்லி, தாமரைக்கு வாசகமான அம்போருஹ சப்தத்தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிற தென்றம் கொள்ளலாம். அம்போருஹமென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுமோவென்னில்; * தாநி வைபவங்கொண்ட தடர் தாமரைகட்கே * (திருவாய் மொழி, 6—8—9.) என்கிற ஆழ்வார் பிரயோகத்தை யறிந்தவர்கள் இதில் கிப்பிப்பத்தி பண்ணமாட்டார்கள். “தாநி வைபவங்கொண்ட தடந்தானினை” என்னவேண்டுமிடத்தில் திருவடிக் குப் பர்யாயமாகத் தாமரைவையே சொல்லி இருப்பது காண்க. இந்த உடைவட மொழியிலுமுண்டு; அபஹ்ருதிகயஸங்கா மென்பர்கள்.

ஆக, பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் பராசார்யரான ஆனவந்தாரையும் ஸ்வாசார்யர்களையும் பரகாசப்படுத்தியே தனியளித்திருக்குமழுது ஸத்ருதையைக் ஹ்ருதயங்கமம். “சூரும் பரகாசயேத் சிஷ்ய:” என்குமல் “சூரும் பரகாசயேத் தீமாக்” என்றுமூல பரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹாமேதாவிகள் எவ்விதமாக ஆசார்ய பரகாசம் பண்ண வாமோ அவ்விதமாகவே ஸ்வாமி தாமும் தம்முடைய மேதாவையவம் கினங்க இவ்வளே ச்லோகாத்ஸந்தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருகளின் விது இவ்வளே யன்றோ இருப்பது. இதுதான் அந்தங்க ஸாமாதான மென்பது.

இப்படி ஸுட்பமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்படி எதுக்கு ச்லோகமியற்ற வேணும்? எல்லாரும் ஸுட்பபட்டமாகவே கங்கு தெரிந்து கொள்ளும்படி. நியற்றலாகாதோ வென்று கேட்பவர்கள் யாவற்றிலும் அப்படியே கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம். அன்னவர்கள், முத்துற முன்னம் வெளிவிட்ட பழியக்கணமாதாகத்தைக்கொண்டு த்ருப்பிடுபறக.

* யத்பதாம்போருஷேந்த்யாதியான மேற்குறித்த தனியனில் மற்றொரு கிசேஷமும் ஸுட்பமாக உய்த்துணரத் தக்கதுண்டு; அதாவது—[பதாம்போருஷ] என்று ஐந்து எழுத்துக் கணவிட்டு ஆனவந்தார்திருவடிகளை கித்தேத்திருப்பதானது ஆனவந்தாருடைய ஐந்து திருவடிகள் [அதாவது, ஐந்து சிஷ்யர்கள்] தம்முடைய சிந்தனைக்கு இனக்கானவர்களென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அதுதன்னிலும் முதலிலே பகாசத்தவிட்டிருப்பதானது அந்த ஐந்து ஆசார்யர்களுள் தலைமையாகியவரே தமக்குத் தலைவான ஆசார்யராக வாய்த்தார் என்பதற்கு ஸாசகமாகிறது. எவ்வளே யென்னின்; ஸ்வாமிக்குத் தலைமையாகியவர் பெரிய நம்பி; அவருடைய கிண்காமதேயம் பராங்குசநாஸர் என்பது. வாக்ய சூருபாம்பணயில் “ஸ்ரீமதே சாமாதுஜாயகம்; ஸ்ரீமத்யாமுசமுசயே நம:” என்றவாக்யங்களுக்கிடையில் “ஸ்ரீபராங்குச தாஸாய நம:” என்றிருப்பது கொண்டும் பெரியதம்பிரிணை ய திருகாமம் பராங்குச தாஸ என்பதே பென்றநியலாம். பதாம்போருஷ என்றதில் முதலிலுள்ளபகாரம் பரங்குச தாஸாகிறது தம் முதலாகியவரை பரத்யதிற்பகம் பண்ணவல்லது என்றணர்க. இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கக்கூடும்; முதலெழுத்தினால் பெரியதம்பி ஸாதிதராகிரு என்னின், மற்றை நான்கெழுத்துக்களினாலும் கங்கு ஆசார்யர்கள் ஸாதிதர்களாகிறபடியையும் காட்டவேண்டாமோ? எனது. கேண்மின்; தலைவான ஆசார்யரைக் காட்டுமளவே போதுமானது. ஆவ்லோகாரியனாரும் இவ்வளே காட்டியாகவேணுபென்கிற திர்ப்பந்த யிதில். மஹாவிவேகிளான சதுர்கள் இன்னமும் உட்புரூத்த ஆசாய்க்த பார்த்தால் அந்த வழியும் புலப்பா ங்குகும்.

“ஆத்மதா பலதா:.”

நம் பூர்வாசார்யர்கள் திய்யப்பந்த கியாக்யானம் முதலிய ஸம்பரதாயகார்த்தக்க ளில் ச்ருதின்க்ருதிதிதா ஸ புரண பாஞ்சாதாங்கன் முதலான பல பல பரமாணங்களையும் உதாஹரித்தருவிவுண்ணர்களென்பது யாவருாறித்ததே. அந்த பரமாணங்களில் சிலவற்றை கற்றுணர்ந்த பெரியர்களுக்கூட முறைவழவாக அச்சிட்டுகிட்டபடியால் அவற்றைப் பின்புள்ள கித்வான்களும் கிசேஷயிமர்சயின் தீக்கே அந்த அச்சப்பிழைகளை அகற்றாமலே அப்படியே அதுணந்தானம் செய்தவருவது ஒரு குடியாக ஆப்கிட்டது. *அர்ச்சாவ தாரோ பாதாநவைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம்; மா த்ருயோகிபரீகடியாஸ் துல்யமாஹுர் மகீஷிண:” என்கிற பரமாண வசகத்தை ஸ்ரீ வசகபூஷண ஸ்யாக்யாநாதிகளில் “அர்ச்சாவதாரோபா தாகம்” என்று தனிப்பதமாகப் பிரித்து யாரோடுவர் அச்சிட்டு கிட்டார்கள்; அப்படித்

தனிப்பதமாகப் பிரித்தால் என்ன அர்த்தம் ஆகும் என்பதைக்கூட கிம்சிபாமஸ் சித்வான் கருங்கூட (சினர்) காண்கும் அப்படியே வ்யவகாரித்து வருகிறார்கள். அங்கிதமான வழுக்களில் பரக்ருதம் ஒரு பெரியவழுவை யெடுத்தக்கா டுத் திருத்தம் உணர்த்த விரும்புகிறோம்.

* ஆத்மநா பலநா * என்கிற ப்ரமாணவாக்யம் காலசேஷபாலிகர்களான சீவாயிகள் பாவர்க்கும் தெரிந்ததே. இதை உம் சூசாரியர்கள் தீவ்யப்ரபத்த வியாக்யானங்களில் கைபாண்டிருக்கிறார்கள். இது எங்கிடத்து ப்ரமாணம்? இதன் உண்மையான வடிவம் எப்படிப்பட்டது? என்று கிம்சிபாமஸே "ஆத்மநா பலநா" என்றே சொல்லி கைபகளில் உபவ்யாஸங்களுக்கும் செய்து வருகிறார்கள். எம்பெருமான் அடியார்களுக்கருத் தன்னை அறுபதிக்கவாம்படி கொடுத்த; அறுபதிக்கைக் குறுப்பான வலிமையையும் கொடுத்தருளுகிறான் என்கிற கிவகையிலே இந்த ப்ரமாணம் கைபாணப்பட்டு வருகிறது. ஆத்மநா என்றும் பலநா என்றும் ஆகாராதமாகச் சொன்னால் இந்தச் சொல்பகவானிடத்தில் எப்படி அங்கிதமும்? ஆத்மநா என்றால் அது வந்தீலிக்கச்சொல்வடியுமாகத் தோன்றவில்லையா? புருஷோத்தமனை இப்படிச் சொல்லவேண்டிய அவசியமென்ன? என்று ஆராய வேண்டியது பண்டிதர்களின் கடமை. இந்த ப்ரமாணத்தைப் பார்ப்பதையாய் இப்படியே பலரும் சொல்லிக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டும் வருகிறார்களாதலால் ஏதோ அகிசாரிதமணியமாக வந்துகொண்டிருக்கின்றதென்றே சொல்லியாகவேண்டும்.

இந்த ப்ரமாணமானது அத்வயனம் பண்ணப்பட்டுவருகிற க்ருஷ்ணயஜுர்வேதத்திலுள்ளது. காலகால காலம் முதல் ப்ரச்சத்தினும் ஏழாவது காலம் ஐந்தாவது ப்ரச்சத்தினுமாக இருமுறை ஓதப்பட்டு வருகிறது இந்த வாக்யம்.

*ய சூகதா ஸாநா யஸத் ஸிஸு உவாஸதெ ஸுஸிஷம் வஸத் தெவா:

யஸத் அஸாஸதா யஸத் வஸத்-ஈ கலெஷ தெவாஸ ஸஸிஷா கிஸெதா*

என்பது பரிபூர்ணமானருக்கு. இதற்கு அகாதியான பதபாடமும் ஓதப்பட்டு வருகிறது. சூகதாஉகதாஉ—தா. ஸாநாஉதீஸநா—தா. என்ற விஸர்க்கார்த்தமாகவே ஆசேஷ ஸ்ரீமர்சவர் மைகண்டமாக ஓதப்பட்டு வருகின்றது. இதன் எங்கிதமான பாடபேதமும் கிடையாது. [சூகதாஉகதாஉதீதி சூகதா; ஸாநாஉதீதிஸநா.] ஆதமாவை [தன்னை]க் கொடுப்பவன்—ஆத்மநா; வலித்தைக் கொடுப்பவன்—பலநா. ருடிகில் விஸர்க்கயிருந்தால் பற்றுவசையாக ஆய்கிறமேயென்ற சினர் மயங்கியே விஸர்க்கத்தையொழித்து ஆத்மநா என்றும் பலநா என்றும் அவிஸர்க்கமாகச் சொல்லுவது. அந்த மயக்கம் வேண்டா; தெளிவும் வழி காட்டுகிறோம். சூயாஉதா, வஸாஉதா, ஸ்விஸாஉதா, ஸுணாஉதா, ஸவாஉதா, ஸஸாஉதா, வஸாஉதா; என்ற இப்படி பலபல பதங்கள் ப்ரதமாகிப்பகியின் எகவசத்திலே வருவன. *சூகதா உகிஷ சூகிஷு கிவஸு* (அஷ்டாத பாயி. 3—2—74) என்கிற ஸூகதத்தினால் 'கித' வந்து ஆத்மநா; என்றும் பலநா; என்றும் அவிஸர்க்கமாக கீழ்ப்க்கமாகிற தென்ற உணரவேணும். தகிதீயாபற்று வசத்தில்தான் ஆத்மநா; என்றும் பலநா; என்றும் வரும். சப்தமஞ்ஜரியில் விச்வபா; என்று காட்டியிருப்பதையும் க்மரிப்பது.

ஆகவே, சில பதிப்புகளில் ஆத்மநா பலநா என்று அவிஸர்க்கமாகக்கண்டாலும் ப்ரமாணிகர்களும் நிர்மதனார்களுமான பண்டிதர்கள் விஸர்க்கமிட்டுத் திருத்திக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஸகிசயம் விஞ்ஞாபித்து தென்கிறோம்.